

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MEŠIČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGO

No 8/2002

Cena \$ 2.50

AUGUST 2002

Svatý Hostýn

Maria, vítězná ochrano Moravy, zůstaň Matkou lidu svému!

Svatý Hostýn je po Velehradě nejpatrnější a nejvíce navštěvované poutní místo Moravy. Podle „Svatohostýnských Hlasů“ zde kolem roku 1900 odhadovali roční účast na 200 až 250 tisíc poutníků, někdy i více. Po druhé světové válce v roce 1947 přišlo na Hostýn asi 265 tisíc poutníků a svatých přijímaní bylo podáno asi 116 tisíc; mši svatých v tomto roce bylo odslouženo 3764.

Svatý Hostýn je hora 736 metrů vysoká. Z ní se otvírá překrásný pohled na Hanou s městy Holešovem, Přerovem, Kroměříží, Prostějovem a Olomoucí. Je cílem poutníků, kteří v této mariánské svatyni po dlouhá staletí nacházejí útočiště ve svých životních strastech i potřebách.

Četné archeologické výzkumy prokázaly osídlení tohoto místa již ve starší době kamenné. O pohnuté historii Hostýna svědčí mohutný val v délce asi 1800 metrů, místy až 15 metrů vysoký. Z toho je patrné, že Hostýn byl v nebezpečných dobách pevným útočištěm okolnímu lidu.

Mezi stovkami poutních míst v Evropě i jinde ve světě stěží najdeme obraz podobný obrazu hostýnskému - „Matku s blesky.“ Panna Maria s Ježíškem v náručí, který metá na nepřátele křesťanů blesky. Tento originální výjev vznikl na základě lidové tradice o Tatarech, kterou v době baroka zaznamenali jezuité historiografové. Hostýnskou pověst nemáme doloženu v soudobých pramenech. Poprvé se o ní zmiňuje po polovině 17. století Bohuslav Balbín v Dodatcích k dílu Diva Montis Sancti (1665) a po něm Jiří Crugerius v několikasvazkovém díle Sacri pulveres (1669), který vypravuje, že za vpádu Mongolů, lidově zvaných Tatařů, na Moravu v roce 1241, hledali lidé pro sebe a svůj nejskromnější majetek útočiště v lesích a na horách. Moravané (šlo nepochybně o lidi z nejbližšího okolí) utekli před Tataři na Hostýn a za navršenými záseky statečně odrazili jejich útoky. V horkém

létě dolehl však na obránce nedostatek vody. V nejvyšší tísní se prý obrátili s důvěrou k Matce Boží, na jejíž přimluvu vytryskl hned pod temenem hory pramen. Nato Tataři, vidouce marnost svého úsilí, se obrátili k Olomouci. Proto prý pořídili zachráněný předkové obraz zázračné Ochránkyně, aby potomci byli pamětliví toho dobrodiní.

První kapli na Hostýně s obrazem Panny Marie Ochránkyně pořídili asi haviři, kteří dolovali v hostýnských horách železo a stříbro. Ve své původní podobě se dochovala do roku 1658, kdy byla pro zvyšující se počet poutníků rozšířena.

Nynější velkolepý poutní chrám byl vybudován v barokním slohu majitelem bystrického panství Františkem Antonínem z Rottálu v letech 1721 – 1748. Posvěcen byl olomouckým biskupem kardinálem Ferdinandem Troyerem za účasti 30 tisíc poutníků. Délka chrámu je 41 metrů, šířka 30 metrů a výška 24 metrů. Zároveň se hrabě Rottal postaral o pravidelnou duchovní správu pro svatý Hostýn. Zpočátku zde byl duchovní správce se dvěma kaplany. Hostýnský chrám je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie.

V době největšího rozkvětu svatý Hostýn stihla smrtelná rána. Roku 1787 byl císařem Josefem II. poutní kostel zrušen a odsvěcen. Chrám a přilehlá farní budova byly plných 50 let ponechány svému osudu a hlavně rozkladným živlům drsného podnebí. Kostel byl zbaven svého vnitřního zařízení a dokonce i střechy. Přes přísný zákaz konání poutí nebyla jejich kontinuita přerušena. Roku 1828 počaly sbírky na chrám a podávány prosby k vládě a olomoucké arcibiskupské konsistoři o obnovu svatyně a zaniklých poutí. V květnu roku 1841 se začalo s opravou a v červnu 1845 byl rajhradským opatem Viktorem Šlossarem chrám znovu posvěcen za účasti 70 kněží a 50 tisíc poutníků ze všech končin Moravy. Nad oltářem byla umístěna krásná socha Panny Marie Svatohos-

Panna Maria Svatohostýnská: Matka Boží stojící na půlměsíci obklopená bohatou září paprsků drží v náručí Ježíška, který metá blesky na pohanské Tataři.

týnské, zhotovená od brněnského sochaře Benedikta Edele.

Dosud zde však nebylo stálých kněží, kteří by pečovali o duchovní potřeby poutníků. Teprve od roku 1881 sem pravidelně putoval kněz z Bystřice pod svatým Hostýnem, aby alespoň poutníkům sloužil mši svatou. Lidé toužili po tom, aby se na Hostýně zřídila řádná duchovní zpráva. Hostýnské záležitosti se vřele ujal Antonín Cyril Stojan, kaplan z Příbora. Proto v roce 1887 byla duchovní správa svěřena jezuitům, kteří dali kostel vymalovat. Z podnětu A. C. Stojana bylo ustanoveno Družstvo svatohostýnské, na jehož činnost navázala Matice svatohostýnská. Jejím posláním je uchování křesťanského rázu svatého Hostýna a péče o poutníky.

Pokračování na str. 14

*Foto na titulní straně:
Bazilika Nanebevzetí Panny Marie
na Svatém Hostýně*

Národní pouť věnovaná rodinám

homilie brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
na Velehradě 5. července 2002

Milí poutníci, milé poutnice,
milá poutníčata nebo chcete-li pout'ata,
přišli jsme na místo, které je spjato s kořeny naší víry a kultury. Přišli jsme sem děkovat, objevit to, co je obvykle zastíněno shonem všedního dne - a také prosit. Oblastí, která patří k nejcecnějším darům lidstvu a která je dnes středem našeho zájmu, je **rodina**.

Z hlediska společenského poznání nemá dnes rodina žádnou jinou alternativu. Kde jinde se může člověk naučit odpovědnosti? Kde jinde může lépe zrát než v rodině, která je založena na láskyplném, stabilním a rovnoprávném vztahu muže a ženy? Všechna jiná výchovná zařízení jsou úspěšná jen do té míry, do jaké dokážou fungující rodinu napodobit. Naše budoucí společnost, a tím myslím občanskou společnost, bude natolik svobodná, spravedlivá, vlídná a tolerantní (a dodal bych, že i křesťanská) nakolik dokážou rodiče dobře vychovat své děti. To nemůže udělat nikdo jiný.

Přes toto všechno se obvykle o rodinu začne někdo zajímat až když je před rozpadem. *Individualismus a touha po osobním prospěchu*, příznačné pro naši dobu, činí rodiny stále křehčími. A prvními oběťmi se pak stávají děti, protože jsou zbaveny opory v jednotě rodičů. Jsou to známé věci a hovoří o nich řada dokumentů. Přišli jsme však na pouť a nikoliv na vědeckou konferenci. Víc, než rozebírat příčiny a řešit následky, bychom se právě tady na tomto místě měli snažit uvidět rodinu očima naděje - a děkovat.

Děkovat za vás, kteří pracujete ve službě životu a rodině v různých institucích, ale především za vás všechny, kteří se snažíte vytvářet dobré rodinné vztahy jak v přirozených, tak také v náhradních a adoptivních rodinách. Za všechny vaše překonané krize a nové začátky. Za možnost objevování specifického přínosu muže a specifického přínosu ženy a za tajemství jejich vzájemného doplňování. Za možnost odkrývat tajemství, jakým obrazem Boha má rodina být. Děkovat za vás, kteří jste sem přišli nalézat a objevovat, jak dál právě ve vaší rodině.

Objevovat, že stabilní manželský svazek není v protikladu s osobní svobodou, ale že naopak může být úžasnou jednotou v různosti. Objevovat způsob, jak se vaše rodina má stát místem, kde se rodí a zdokonaluje schopnost člověka žít ve vztazích a co to přináší i vám. Objevovat, jak se rodina může stát ideálním modelem každého lidského společenství a jak může být náš svět právě skrze rodiny lidštější.

Je ale pravdou, že ne každý může žít v úplné a fungující rodině. Jsou mezi námi opuštění a zklamání manželé, vyrůstá spousta dětí, kterým se rozpadl svět, v němž dosud žily. A to vybízí k prosbám.

Prosme za odpovědnost mladých lidí, aby si vybrali své protějšky na celý život. Prosme, a to nejen dnes, za děti, které se narodily, mají narodit i za ty, které se narodit nesměly. Prosme za to, aby sexualita zůstala krásným Božím da-

rem určeným pro vzájemný vztah a nebyla vnímána jako idol oddělený od lásky, odpovědnosti a plodnosti. Za to, aby člověk nebyl hříčkou emocí, ve kterých ztrácí základní důvěru ve stálost citů, která je pro rodinný život nezbytná. Prosme za nové klima ve společnosti, které pomůže překonávat sobectví a bude příznivé k rodině. Za odvahu a moudrost politiků, aby uznali a právně zakotvili jedinečnou roli rodiny ve společnosti. Za vytvoření pravidel k zamezení zjevného i skrytého porušování Deklarace lidských práv, které ve svých důsledcích dopadají zvláště na rodinu jako na nejbezbrannější část společnosti. Prosme také, aby se s manžely nezacházelo jako s oddělenými jedinci - vždyť mezi jejich soudržností a soudržností společnosti je přímá úměra. *To je věcí, za které bychom měli prosit...*

Když jsem se připravoval na dnešní setkání, přemýšlel jsem, co by vám tak asi řekl Pán Ježíš. Určitě by na vás všechny pohlédl s láskou. Chtěl by vás potěšit a povzbudit. Možná by to řekl i takto:

Blahoslavení jste vy, manželé, kteří jste svůj život postavili na Bohu a své manželství přijali jako dar i službu sobě navzájem, a tímto postojem vytváříte prostředí lásky, v němž mohou vyrůstat vaše děti.

Blahoslavení jste vy, kteří jste starost o váš vzájemný vztah, o vaši rodinu a o výchovu dětí nepostavili až za své zaměstnání a záliby.

Blahoslavení jste vy, kteří jste sobecky neodmítli děti a v důvěře jste v nich přijali Boží dar. Stejně tak i vy, kteří jste přijali cizí děti a staráte se o ně jako o vlastní.

Blahoslavení jste vy, kteří si dokážete odpouštět i těžká provinění a začínat znova, - jste znamením milosrdného Boha.

Blahoslavení jste vy, kteří jste lásku neoddělili od odpovědnosti a zůstáváte si věrní, - tím svědčíte o absolutní věrnosti Boha.

Blahoslavení jste vy, kteří jako nejsnazší řešení těžkostí a krizí, které ke každému manželství patří, nevidíte v rozchodu.

Blahoslavení jste vy, kteří jste se neuzavřeli sami v sobě, ale jste zdravě otevření vůči světu okolo vás.

Blahoslavení jste, když se vám kvůli zachování vašeho manželského slibu budou ostatní posmívat a považovat vás za hlupáky. Nebojte se. Vaši odměnu vám nikdo nevezme.

LITURGICKÁ ČTENÍ

19. neděle v mezidobí – 11. srpna 2002

1. ČTENÍ - I Král 19, 9a, 11-13a

Eliášova cesta nebyla přímočará. Byl zarmoucen a zklamán, když poznal, že Bůh nejedná tak, jak by on čekal. Toužil po Bohu, který svou moc razantně projeví. Ale skutečný Bůh není bohem, kterého lze ztotožnit s mocnými přírodními úkazy. Eliáš se s ním setkal ve vánku - a porozuměl mu.

Čtení z první knihy Královské.

Když přišel Eliáš (k Boží hoře Chorebu), přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“ Hospodin přecházel: prudký a silný víchř, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. ČTENÍ - Řím 9, 1-5

Devátou kapitolou začíná poměrně dlouhá pasáž, v níž se svatý Pavel vyrovnává s další otázkou budoucnosti vyvoleného národa po příchodu Mesiáše - Ježíše. Pavel sice svět židovského náboženství opustil, ale nepřestal v Izraeli vidět vyvolený národ. Miloval ho láskou, která byla ochotna trpět. A věděl, že Boží vyvolení je nezrušitelné.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Mluvím pravdu - vždyť jsem Kristův - nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvícené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus - Bůh, který je nade všechno, buď velebený navěky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 14, 22-33

Celá doba Ježíšova pozemského putování s učedníky byla dobou vyučování. Slovem i činem je Ježíš připravoval na úkol, který jim chtěl svěřit - být jeho svědky a hlasateli evangelia. Vira učedníků tu nebyla hned, i když byli pro Ježíše nadšeni. A tak je tomu v církvi v celých dějinách. Víře se člověk učí i na cestě, která prochází pochybnostmi.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčet po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty,

rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, kráčet po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží Syn.“

20. neděle v mezidobí - 18. srpna 2002

1. ČTENÍ - Iz 56, 1.6-7

Cizince přivedu na svou svatou horu. - To nebylo snadné pochopit. Izraelský národ musel nejdříve poznat, že je národem vyvoleným, a potom měl uznat a přijmout, že Boží záchrana je připravená pro všechny lidi. Izaiáš k tomu připravuje cestu. Po Ježíšově smrti a vzkříšení se tato věc plně uskutečňuje.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin: „Šetřte práva a jednejte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří lnou k Hospodinu tím, že mu slouží a milují jeho jméno, že jsou jeho služebníky, a všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, ty přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém dome modlitby. Jejich celopaly a žertvy mi budou potěšením na oltáři; neboť můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy.“

2. ČTENÍ - Řím 11, 13-15, 29-32

Boží dary Izraeli a jeho povolání jsou neodvolatelné. - Pavel pokračuje ve svém výkladu o budoucnosti Izraele. Ta není přes všechna selhání temná. Bůh má svůj plán, který se naplní. Budoucnost vyvoleného národa je určena Boží věrností, jež je nezměnitelná. A naplnění Božího očekávání má smysl pro celý svět, ne pouze pro Izrael.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Vám, bývalým pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velikou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých krajanů a aspoň některé z nich zachránit. To, že byli vyloučeni, přineslo světu smíření s Bohem. Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Když totiž Bůh někomu něco daruje nebo když někoho povolá, je to neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože oni odmítli přijmout víru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

EVANGELIUM - Mt 15, 21-28

Nejde jen o to, že evangelium plasticky ukazuje, že i pohané mají šanci. Jde o víru. Předmětem víry této ženy není splnění jejího přání. Ona věří především Ježíši, vnímá jeho poslání, určené ve prospěch všech potřebných lidí.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského.“

Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psici se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

21. neděle v mezidobí - 25. srpna 2002

1. ČTENÍ - Iz 22, 19-23

Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu. - Slovo proroka sahá od přítomnosti daleko do budoucnosti. Ten, který nesl „klíč Davidova domu“, kdo byl mocnější než král David, je Mesiáš - Ježíš. Říza, pás a klíč jsou odznaky předávané moci. Předání moci v době Izaiášově je předobrazem plného uplatnění mesiášské moci v Ježíšově životě.

Čtení z knihy proroka Izaláše.

Toto praví Hospodin Šebnovl, správci královského paláce: „Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnou. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáhova, obléknu mu tvou řízu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu; když otevře, nikdo nezavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo.“

2. ČTENÍ - Řím 11, 33-36

Od něho, skrze něho a pro něho je všechno. - Tento hymnus na Boží moudrost se považuje za vrchol listu Římanům. Neomezená Boží moudrost je základem jeho spravedlnosti. Zároveň je důvodem, proč je pro člověka neprobádatelná. Lze však s Pavlem chválit a uctívat i to, co přichází od Boha a co člověk poznává jen zčásti.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

O, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak nepronikatelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť 'kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet?' Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 16, 13-20

Na Petrovo vyznání navazuje poslání, které mu Ježíš světuje. Proto může být Petr nazván skálou, ač je slabý člověk. Mesiáš jistě nechce rozdávati významy svým učedníkům. Chce se však o svůj lid postarat a k tomu potřebuje lidi, kteří mu věří. Jejich víra roste, jak je zde řečeno, z Božího daru.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal k se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

22. neděle v mezidobí - 1. září 2002

1. ČTENÍ - Jer 20, 7-9

Jeremiáš je postavou téměř tragickou. Varuje před skutečným nebezpečím, předává Boží slovo vyvolanému národu, a ten se mu odměňuje nepřátelstvím a jeho slovo nebere vážně. A přece se prorok nemůže svého úkolu vzdát. Je tak výrazným předobrazem Ježíše Krista, jemuž se vedlo podobně, když varoval před nebezpečím špatného chápání Boha.

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější než já a přemohl mě! Celý den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají. Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násilí a zpusťování; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den. Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem.“ Tu se Hospodinovo slovo stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

2. ČTENÍ - Řím 12, 1-2

Jak židé tak pohané spoléhali na své systémy obětí, v nichž člověk zpravidla dával něco místo sebe. Křesťanství věc obrací, když říká, že místo sebe sama nemůže křesťan nabídnout žádnou věc. Bohu jde o člověka, který je partnerem v lásce, a tomu má člověk přizpůsobit celou svou životní orientaci.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubilé a dokonalé.

EVANGELIUM - Mt 16, 21-27

Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe. - Představa trpícího a umučeného Mesiáše, tedy představa Mesiáše, který zlu podlehně, byla pro Ježíšovy současníky nepředstavitelná. Proto také nebyla přijatelná představa utrpení Mesiášových věrných. Ježíš zde tedy opět vyzývá ke změně smýšlení. Jeho cesta je cestou zisku skrze zvrátu a takováto moudrost není člověku samozřejmá a blízká!

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“ On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!“ Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. července 2002

Politické události

V čele nové české vlády stojí Vladimír Špidla

Česká republika má po volbách novou vládu. Do premiérského křesla usedl předseda ČSSD Vladimír Špidla. Sociální demokraté obsadili v kabinetu deset křesel, lidovci a unionisté po třech. Programové prohlášení koaličních stran, které v dolní komoře parlamentu disponují jen těsnou většinou 101 hlasů, bude charakterizovat zájem o vstup do Evropské unie, sociální smír a trvale udržitelný rozvoj. O vyslovení důvěry Špidlovi kabinetu by sněmovna měla hlasovat počátkem srpna. 12.července složila dosavadní vláda prostřednictvím předsedy Miloše Zemana demisi do rukou prezidenta Václava Havla, který obratem jmenoval Vladimíra Špidlu (51 let) čtvrtým premiérem ČR. Nový kabinet, jmenoval prezident na Pražském hradě přesně měsíc po volbách, v pondělí 15.července. Vicepremiéry jsou Stanislav Gross (32 let, vnitro), Pavel Rychetský (58, spravedlnost; oba ČSSD), Cyril Svoboda (45, zahraničí; KDU-ČSL) a Petr Mareš (49, vicepremiér pro vědu a výzkum, bez ministerské funkce; US-DEU). Členy kabinetu jsou dále sociálně demokratičtí ministři Bohuslav Sobotka (30, finance), Jaroslav Tvrdík (33, obrana), Pavel Dostál (59, kultura), Petra Buzková (36, školství), Zdeněk Skromach (45, práce a sociální věci), Jaroslav Palas (49, zemědělství), Jiří Rusnok (40, obchod a průmysl) a Marie Součková

(48, zdravotnictví), KDU-ČSL reprezentují Libor Ambrozek (35, životní prostředí) a Milan Šimonovský (53, doprava) a US-DEU Pavel Němec (30, pro místní rozvoj) a Vladimír Mlynář (36, bez portfeje). Oproti minulé vládě jsou v kabinetu tentokrát i dvě ženy a ministři jsou výrazně mladší, podrobněji o nich na <http://www.vlada.cz>. Během povolebních vyjednávání bylo nejtěžší překonat programové rozdíly mezi US-DEU a ČSSD. Prohrou unionistů skončilo snižování deficitu státního rozpočtu: v roce 2006 by měl činit až 130 miliard korun, tedy zhruba o polovinu více, než US-DEU navrhovala. ČSSD prosadila i plošné vyplácení přídavků na děti nebo vlastní zajištění českého vzdušného prostoru - tedy pravděpodobně nákupem stíhaček. Koalice naopak přemluvila sociální demokraty ke snížení daně z příjmu právnických osob. Jediným vážnějším konfliktem s lidovci mohl být požadavek ČSSD na zřízení postu ministra pro evropské záležitosti, čímž by ministr zahraničí ztratil značnou část svého vlivu.

Hana Marvanová

rezignovala na předsednictví US-DEU

Unie svobody-DEU je od 4.července bez předsedy. Hana Marvanová dobrovolně odešla z čela strany kvůli neúspěchu při vyjednávání s ČSSD. "V průběhu jednání o programu této vlády se projevilo, že jsou oblasti, v nichž z důvodu programových rozdílů mezi ČSSD a US-DEU lze jen obtížně najít pro obě

strany únosný kompromis. Neúnosné, dlouhodobé zadlužování země na úkor její budoucnosti může mít pro české občany těžko řešitelné následky," uvedla Marvanová v prohlášení zaslaném ČTK. Unionisty nyní vede první místopředseda Ivan Pilip. US-DEU při jednáních prosazovala snižování schodku veřejných výdajů tak, aby na konci funkčního období vlády v roce 2006 činil maximálně 3% HDP. Dodržování této hranice vyžadují směrnice EU. ČSSD ale plánuje schodek mezi 4,9-5,6% (tedy asi 130 mld. korun). Lidovcům při vyjednávání dluh tolik nevadil. "Pro nás jako pravicovou stranu je to nesrovnatelně větší problém než pro KDU-ČSL. Logicky to prostě vyplývá z toho, že KDU-ČSL je programově blíž k ČSSD," řekla Marvanová v rozhovoru pro zpravodajský časopis Týden. Marvanová vystoupila 2.července na republikovém výboru US-DEU s návrhem, aby se strana účasti v takové vládě vzdala, ale aby vznik proevropské vlády ČSSD s KDU-ČSL hlasováním ve sněmovně umožnila. Výbor návrh Marvanové odmítl, proto o dva dny později na funkci předsedkyně rezignovala. Vystudovaná právnička a svobodná matka dvou synů stála v čele strany od minulého roku. Byla zakládající členkou Unie svobody poté, co v roce 1997 po krizi v ODS opustila řady Klausovy strany.

Předseda Poslanecké sněmovny Lubomír Zaorálek byl zvolen až napodruhé

Vládní koalice klopýtla už při prvním klíčovém hlasování v Poslanecké sněmovně na ustavující schůzi, která začala 11.července. Na post před-

sedy PS prosadila vládní koalice Lubomíra Zaorálka (ČSSD) až napodruhé. V prvním hlasování získal 99 hlasů, tedy o dva méně, než bylo třeba ke zvolení. Nečekaný Zaorálkův protikandidát Václav Klaus (ODS) obdržel v tajné volbě 76 hlasů. Koaličního kandidáta se poslancům podařilo zvolit až v opakovaném hlasování, kdy Zaorálek získal nutných 101 hlasů (Klaus 74). Premiérské i sněmovní předsednické křeslo tak obsadila vítězná strana z červnových voleb - ČSSD. Po volbách v roce 1996 a 98 patřila funkce předsedy PS druhé nejsilnější straně. Ani další funkce se nepodařilo obsadit bez problémů. Napoprvé prošli jen dva z plánovaných šesti místopředsedů sněmovny, lidovec Jan Kasal a sociální demokratka Jitka Kupcová. Ivan Langer (ODS), Vojtěch Filip (KSČM) a Hana Marvanová (US) byli zvoleni až 16.července při 4. hlasování, občanská demokratka Miroslava Němcová neprošla ani tentokrát. Poprvé v historii České republiky se na řízení dolní komory parlamentu budou podílet komunisté. Premiér Špidla už před časem oznámil, že bude respektovat volbu zhruba pětiny občanů, kteří dali hlas KSČM. Překvapením se stala kandidatura předsedy ODS na šéfa sněmovny. Pokusit se obhájit dosavadní post se rozhodl až den před hlasováním. Kandidáta ODS podpořili i někteří komunisté. "Výsledek byl očekávaný, zklamaný nejsem," řekl v Lidových novinách Klaus, který se usmíval nad nepovedeným hlasováním koalice. "Pro mě je důležité, že 101 hlasů bylo a že vládní koalice funguje," uvedl pro list Zaorálek. Představitelé vládních stran prvotní

neúspěch komentovali jako drobné klopýtnutí.

ODS: Prohráli jsme volby kvůli špatné kampani

Občanská demokratická strana zveřejnila 15.července analýzu neúspěchu ve volbách do Poslanecké sněmovny. Pětičlenný tým došel ke čtyřem nejzávažnějším důvodům, které vedly k porážce ODS. Strana nedokázala voliče přesvědčit o prospěšnosti opoziční smlouvy s ČSSD, nevyloučila před volbami možnost velké koalice se sociálními demokraty, nepřipravila dostatečně srozumitelná programová hesla a pokazila závěr kampaně. S odmítnutím se podle analýzy setkalo vyvrcholení kampaně, kdy republiku zaplavily plakáty s fotografií předsedy ODS a sloganem Zastavte socialisty, národ volí Klause. Někteří členové strany v krajích prý části hesel odstříhávali. Výkonná rada, která analýzu přijala, zároveň rozpustila stínovou vládu a novou chce ustavit do září. Vedení ODS by mělo dát své funkce k dispozici na prosincovém kongresu. Už nyní připravuje kampaň pro podzimní komunální a senátní volby. "Měla by více zapojit starosty, primátory a hejtmany za ODS, aby odpovědnost za ni neneslo jen úzké grémium," řekl pro Deníky Bohemia místopředseda strany Jan Zahradil.

Vodní živel zabíjel a ničil na jižní Moravě

Dvě mrtvé, několik zraněných, desítky zatopených domů a stamilionové škody za sebou zanechala povodeň, která se v pondělí 15.července prohnala Blanskem na jižní Moravě. Živel řádil i na Žďársku v kraji Vysočina, kde způsobil značné materiální škody. Záchraných pra-

ci se zúčastnily stovky hasičů, vojáků a policistů, postižená místa navštívili ministři Stanislav Gross a místního rozvoje Pavel Němec. "Metrové kusy asfaltu ze zcela zničené, čtyři týdny staré silnice v blízkých zahradách, dvoumetrové krátery s odhalenými vodovodními trubkami, železobetonová autobusová zastávka odnesená vodou o 30 metrů dál." Tak podle ČTK vypadalo ráno v nejhůře postižené obci Crhov v okrese Blansko. Přívalový déšť rozvodnil potok Hodonínka a mocný proud vody strhl dvě ženy. Záchranáři je našli mrtvé až ráno daleko od domovů. V místě napršelo 171 litrů vody na metr čtvereční, obcemi se prohnala 250letá povodeň. Starostové vyhlásili stav ohrožení, záchranné akce se zúčastnilo 22 hasičských sborů a příslušníci civilní ochrany. Hasiči zachránili z rozbouraných vod neupřesněný počet lidí, policisté pomocí vrtulníku ještě v noci evakovali obyvatele uvězněné na střechách. Asi deset lidí bylo zraněno. Škody půjdou podle předběžných odhadů do stovek milionů korun. Materiální ztráty utrpěli občané i obce. Ministři Gross a Němec, přislíbili vládní pomoc. Povodeň připomněla pětileté výročí ničivých záplav na Moravě a ve východních Čechách z července 1997, při kterých zahynulo na 50 lidí a škody přesáhly 60 miliard korun. Letošní léto je v Česku extrémně bouřlivé. Charita vyhlásila celostátní sbírku na pomoc postiženým.

Kavan stane v čele Valného shromáždění OSN

Bývalý ministr zahraničních věcí ČR Jan Kavan se stal předsedou 57. VS OSN. Zvolen byl 8.července v New Yorku a funkce se ujme

10.září. Český diplomat se chce během svého ročního působení v OSN soustředit především na prevenci konfliktů, potírání terorismu a reformu OSN. Kavan dále podle Českých novin řekl, že klíčovou roli v lepším fungování celé organizace podle něj hrají pravidelné konzultace a vzájemná spolupráce hlavních orgánů OSN. Kavan byl zvolen tři měsíce před nástupem do funkce díky rezoluci, kterou přijalo VS. Šestapadesátiletý politik takový předstih považuje za velmi dobrý, protože se na působení ve významné organizaci může důkladně připravit. Kavan se narodil v roce 1946 v Londýně, má české i britské občanství. Od roku 1970 žil v Anglii a v Londýně studoval mezinárodní vztahy. V letech 1974 - 1990 byl ředitelem tiskové agentury Palach Press. Ministrem zahraničních věcí ČR byl v letech 1998-2002.

Vztah státu a církvi vyřeší Mareš

Strany vládní koalice se dohodly, že otázka církvi a náboženských společností bude přidělena místopředsedovi vlády pro lidské zdroje Petru Marešovi (US-DEU). Sdělil to místopředseda vlády a předseda KDU-ČSL Cyril Svoboda. Částečné vyjmutí církevní problematiky z resortu ministerstva kultury zdůvodnil tím, že jde o věc, která je "do jisté míry nadresortní a bude vyžadovat dohodu celé koalice". Jak Svoboda řekl, při podpisu Vatikánské dohody (blíže o tom na str.12) to nabídl sám ministr kultury Pavel Dostál. Rozpočtovou problematiku církvi a náboženských společností si podle předsedy lidovců nadále ponechá ministerstvo kultury. "Vedle toho je tady politický úkol dořešit vztah

státu a církvi, aby církve mohly existovat samostatně bez ekonomické pomoci státu. Tento politický úkol nechť vyřeší místopředseda Mareš," dodal Svoboda s tím, že ministr kultury s předkládanou variantou "nemá potíže."

Lidovci a unionisté nebudou v senátních volbách kandidovat jako Koalice

KDU-ČSL a Unie svobody-DEU, vládní strany tvořící Koalici, se 30.července dohodly na rozdělení 27 volebních obvodů, ve kterých v listopadu proběhnou doplňovací volby do Senátu. Lidovci přistoupili na to, že unionisté budou kandidovat v 15 z 27 obvodů a koaliční partner by měl kandidáta druhé strany vždy podpořit. Unionisté se větším počtem volebních okrsků budou snažit kompenzovat svůj neúspěch v červnových sněmovních volbách, kdy je díky preferenčním hlasům mnohde předstihli zastupci KDU-ČSL.

Bývalý sekretář

ministerstva zahraničí měl objednat vraždu novinářky

Vraždu novinářky Sabiny Slonkové si měl podle policie objednat bývalý generální sekretář ministerstva zahraničí Karel Srba. Soud na něj i jeho komplice uvalil vazbu. Srba obvinění popírá. Zpráva o chystaném odstranění novinářky šokovala české politiky a rozkymácela postavení bývalého šéfa diplomacie Jana Kavana. Policie 22.července informovala, že odhalila přípravu nájemné vraždy redaktorky deníku Mladá fronta Dnes Sabiny Slonkové. Ta se o nebezpečí dozvěděla 9.července od kriminalistů, kterým se v ten den udal vykonavatel zločinu Karel Rziepel. Téměř dva týdny ji policisté skrývali na utajeném místě, než získa-

li důkazy a pozatýkali podezřelé. Soud vzal do vazby bývalého generálního sekretáře ministerstva zahraničí Karla Srbu, jeho přítelkyni Evu Tomšovičovou a její známé, podnikatele Michala Novotného a Petra Volf. Korunni svědek - najatý vrah Rziepel spolupracuje s policií na svobodě. Na případu pracují jihočeští kriminalisté a detektivové Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu. Podle informací MF Dnes získaných od vyšetřovatelů příběh začal letos v dubnu: Srba se na večírku před Tomšovičovou zmínil, že je potřeba "té kočičce (Slonkové) zavřít hubu". Tomšovičová ho ujistila, že za půl milionu korun to není problém, a později jej informovala, že na vraždu někoho sehnala. Novotný a Volf z Vimperku na Prachaticku si najali narkomana, zloděje a shodou okolností policejního informátora Rziepela, podsvětím přezdívaného Citron. Ten z obav, že nikdy nevráždil a že by se posléze sám mohl stát obětí, věc oznámil policii. Tomšovičová označuje za objednatelů vraždy Srbu. Ten ale obvinění odmítá a případ považuje za konstrukci zpravodajských služeb. Jeho advokát (bývalý hlavní vojenský prokurátor) Miroslav Kříženecký mluví o pomstě zhrzené milenky. "Nevěřím, že to, co říká, je pravda. Neuspokojená žena dokáže dělat i za cenu sebezničení strašné věci," tvrdí Kříženecký. K podílu na přípravě vraždy se doznali Novotný i Volf. Slonková společně s kolegou Jiřím Kubíkem upozornili v MF Dnes na případy, u nichž existovalo podezření na korupční praktiky na ministerstvech. Jejich spojovacím článkem bylo právě Srbovo jméno.

"Tím, co jsme napsali, jsme mu asi byli nepohodlní," uvedla Slonková, která v únoru společně s Kubíkem dostala prestižní novinářskou Cenu Ferdinanda Peroutky. Kauza přípravy vraždy novinářky Sabiny Slonkové se dotýká i nového předsedy Valného shromáždění OSN a bývalého ministra zahraničí Jana Kavana (ČSSD), neboť mezi čtveřicí obviněných je i jeho bývalý sekretář Karel Srba. Prezident Václav Havel Kavana nepřímo vyzval k rezignaci, premiér se ho zastal.

Ze Slovenska

Prezident Schuster přednesl zprávu o stavu země

Prezident Rudolf Schuster přednesl 28.června v parlamentu zprávu o stavu republiky. V projevu, který politici i média považují za suchý a nevyvážený, kritizoval především zpoždění reforem, vysokou nezaměstnanost (bez práce je na Slovensku nyní skoro pětina obyvatel) či zadlužení státu. Kritika se dotkla i korupce - podle prezidenta jsou výsledky boje s korupcí nepřesvědčivé. ČTK citovala prezidentova slova, že "občané nepociťují zlepšování situace," protože "problémy jsou téměř ve všech sférách a množí se varovné signály jako prohlubující se deficit veřejných financí, zdvojnásobení dluhu od roku 1998 či oslabení měny." Schuster uvedl, že pokud chce Slovensko vstoupit do NATO, musí být po podzimních parlamentních volbách sestavena vláda, která získá důvěru v zahraničí. Odmítl ale jmenovat, která strana či politik by mohli být překážkou v úspěšné integraci. Projevem hlavy státu se zabývaly všechny slovenské deníky. List SME kladně

hodnotil prezidentovu výzvu občanům, aby se v co největším počtu zúčastnili zářijových voleb. Tisk hodnotí zprávu jen jako souhrn známých faktů, za jediné pozitivum prezidentova projevu považuje výzvu, aby Slováci přišli k volbám.

Byvalý šéf tajné služby Ivan Lexa opět ve vazbě

Až tři roky může podle slovenských zákonů strávit ve vězení bývalý šéf Slovenské informační služby (SIS) Ivan Lexa. Soudkyně bratislavského soudu ho 20.července poslala do vazby. Soud odmítl Lexovu písemnou záruku, že nebude mařit vyšetřování. Spolupracovník bývalého premiéra Vladimíra Mečiara podal námitku proti podjatosti krajského soudu, vazbou se tak bude zabývat ještě Nejvyšší soud. Lexa byl zatčen 14.července v přímořském středisku Umhlanga Rocks v Jihoafrické republice na základě falešného cestovního dokladu a díky mezinárodnímu zatykači byl předán na Slovensko. Lexa je obviněn z několika trestných činů, například ze zneužívání pravomoci veřejného činitele nebo z podvodu. Podle obvinění se měl podílet na fingovaném vyplácení členů tajné služby, vyšetřovatelé jej podezírají i ze sabotáže proti prezidentovi. Lexa uprchl ze SR v roce 1998 poté, co byl propuštěn z vazby. Tam se dostal kvůli několika trestným činům, například neoprávněnému odposlechu telefonů či fingovanému prodeji církevních památek. Čelí i obvinění, že se v srpnu 1995 podílel na únosu syna tehdejšího prezidenta Michala Kováče. Stíhání však zabránila amnestie udělená Vladimírem Mečiar, který dočasně disponoval prezidentskými pravo-

mocemi. Po Lexově útěku do zahraničí na něj byl v roce 2000 vydán mezinárodní zatykač. Podle Lexova obhájce Svetozara Chabady zadržení bývalého šefa SIS nic nemění na průběhu vyšetřování trestných činů, kterých se Lexa měl dopustit. Může mít však vliv na průběh volební kampaně v neprospěch HZDS, která Lexu držela v pozici šefa tajné služby a později se předseda Mečiar vzdal svého poslaneckého mandátu v Lexův prospěch. HZDS považuje Lexovo zatčení za politický tah, který ji má poškodit. Ministr spravedlnosti Ján Čarnogurský však tvrdí, že je nesmyslné říkat, že jihoafrická policie chce pomáhat vládní koalici na Slovensku.

Slovensko zpřístupní dokumenty z období komunismu

Slovenští občané budou moci nahlédnout do svazků tajných služeb, které se týkají jejich osoby. Slovenský parlament totiž schválil 10.července zákon o paměti národa, který upravuje zpřístupnění tajných dokumentů z období komunismu a nacistické třetí říše. Na základě zákona vznikne Ústav paměti národa, který bude spisy evidovat a zpřístupnění zprostředkovat. Parlament také schválil zákon o odškodnění politických vězňů komunistického režimu. "Osoby, které byly ve výkonu vazby nebo trestu minimálně jeden rok, by měly dostat od státu 80 000 slovenských korun. Za každý další započatý rok vazby nebo výkonu trestu by se tato částka měla navýšit o 3 000 korun," popsal ČTK Petr Bernák z HZDS. Zákon se týká přibližně 2 300 žijících politických vězňů a asi 5 000 pozůstalých rodinných příslušníků, kteří by měli dostat poloviční částky.

Ekonomika

České zemědělství vykázalo loni zisk 3,3 miliardy korun

Finanční noviny (<http://www.inancinovin.cz>) zveřejnily 2.července zprávu ministerstva zemědělství (MZe), ze které vyplývá, že české zemědělství vytvořilo v loňském roce podle odhadu zisk asi 3,3 miliardy korun. "To by znamenalo nejlepší hospodářský výsledek zemědělství od roku 1989, a to i v porovnání s rokem 2000, kdy bylo dosaženo zisku 3,7 miliardy korun, avšak včetně kompenzací vyplacených zemědělci za ztráty v důsledku katastrofálního sucha," uvedlo MZe ve zprávě Zemědělství 2001. Ještě v roce 1999 sektor hospodařil se ztrátou 2,2 miliardy Kč. V zemědělství se loni příznivě projevil především další nárůst cen produktů, který ve srovnání s rokem 2000 činil 8,4%. Mírný růst hrubé zemědělské produkce o 2,5% na 76,1 miliardy korun ve stálých cenách roku 1989 společně s poklesem tržní produkce meziročně o 1,6% stabilizoval trh se zemědělskými produkty, uvedly FN s odkazem na ministerstvo. Příznivé hospodářské výsledky zemědělství v loňském roce však podle MZe nadále provázela také úsporná opatření, zejména v zaměstnanosti. Rostlinnou výrobu, zejména produkci obilovin, loni ovlivnilo poměrně příznivé počasí.

Česká koruna opět lámala rekordy

Tuzemská měna opět posilovala. Proti dolaru činí její nový rekord 29,27 Kč/USD z 28.června a proti euru posílila 1.července dokonce na 29,10 Kč/EUR. Silná koruna může podle ekonomů přivést řadu

exportérů ke krachu, což by vyústilo v růst nezaměstnanosti a pokles HDP. Na druhé straně pevná měna zlevňuje dovozy zboží a surovin a tlumí inflaci, což vítají především spotřebitelé. Česká národní banka (ČNB) 25.července snížila úrokové sazby o 0,75 procentního bodu. Snížení znamená, že zájemci o úvěr budou mít výhodnější podmínky v podobě nižších úroků, naopak vkladatelům klesnou úroky z uložených peněz. ČNB tímto krokem reagovala na vysoký kurs české koruny vůči euru i vůči dolaru. Kurs se po zveřejnění této informace propadl o 30 haleřů. Hypoteční banky ještě před nedávnem říkaly, že další prostor ke zlevňování půjček už není, nyní je snižují v průměru od 0,1 do 0,5%. Než se však pokles úroků v bankách projeví, bude to trvat nejméně dva týdny. Se snižováním úroků začaly menší banky na českém trhu, GE Capital Bank a HVB Czech Republic. Ostatní se zlevňováním zatím vyčkávají a brání se tím, že se na tento krok ČNB připravily už předem a úroky snížily už před měsícem.

Kurzovní lístek ČNB 26. 6. 2002

EUR, 1	30.350
Kanada, 1	19.676
Slovensko, 100	68.487
USA, 1	31.018

Kultura

Jan Tříska Learem

V Nejvyšším pukrabství Pražského hradu se 27.června už po šesté rozběhly Letní shakespearovské slavnosti. Novinkou tohoto roku je Král Lear s Janem Třískou v hlavní roli. Pod vedením slovenského režiséra Martina Huby dále hrají např. Tereza Brodská, Jitka Schneiderová, Jiří

Langmajer či David Matásek. Hru nově přeložil Martin Hlinský. V rámci slavností se tento rok budou reprízovat i dříve uvedené komedie Marne lásky snaha, Kupec benátský a Konec masopustu.

Waldemar Matuška oslavil sedmdesátku

Ačkoli se Waldemar Matuška dožil svého jubilea 2.července, dvouhodinový koncert na oslavu jeho narozenin zažila pražská Lucerna den předem. Jako spoluúčinkující se objevili i Jiří Suchý, Karel Štědrý, Eva Pilarová, Hana Hegerová, Marta Kubišová, Helena Vondráčková a manželka Olga. Skrze svého mluvčího Ladislava Špačka Matuškově gratuloval prezident Václav Havel. Ministr kultury Pavel Dostál a předseda ODS Václav Klaus předali květiny osobně. Návštěvníci koncertu se dočkali všech největších Matuškových hitů. Když však přišla řada na píseň Jó, třešně zrály, přerušil ji Waldemar v narážce na logo KSČM slovy: "Třešně ne. To je drzost vzít si moji písničku jako symbol." Změnil pak text na "švestky". Jubilant se loučil se stojící a vyprodanou Lucernou hitem Sbohem, láska. Matuška se proslavil v 60. letech v divadle Semafor. Dvakrát vyhrál anketu Zlatý slavík. Stalo se tak v jejím věku prvním ročníku v roce 1962, úspěch si zopakoval o pět let později. Desetkrát byl druhý za K. Gottem. Zahrál si i v mnoha filmech, např. v muzikálech Kdyby tisíc klarinetů a Noc na Karlštejně. V r. 1986 emigroval do USA, kde žije s rodinou dodnes.

Sport

Moderní pětibojaři
vybojovali na MS dvě zlaté
a jednu stříbrnou medaili

Mistrem světa se v kalifornském Palo Altu stal český moderní pětibojař Michal Sedlecký. V závodě nasbíral celkem 5640 bodů a odsunul na druhé místo švédského závodníka Erika Johanssona. Světový šampion střílel a šermoval na úrovni svého nejlepšího výkonu, v plavání časem 2:10,10 minuty překonal osobní rekord téměř o dvě sekundy. Při parkuru shodil čtyři překážky, ale vše napravil v závěrečném krosu. České družstvo, do něhož patřili ještě Libor Capalini a Michal Michalík, obsadilo v celkovém hodnocení druhou pozici za Maďarskem. Z titulu mistryň světa se radovala i ženská štafeta ve složení Lucie Grolichová, Alexandra Kalinová a Olga Voženíková. Česká trojice získala celkem 5260 bodů.

Češi přivezli z ME ve vodním slalomu osm cenných kovů

Celkem osm medailí si z mistrovství Evropy ve vodním slalomu přivezli čeští sportovci. Nejcennější kov získaly ve slovenském Cunovu kajarkařky Štěpánka Hilgertová, Irena Pavelková a Marie Říhošková v závodě hlídek. V kategorii do 23 let si vyjela zlato Kateřina Hošková. Pavelková přidala stříbro v individuálním závodě. Dvojnásobná olympijská vítězka a mistryně světa Hilgertová neobhájila titul z roku 2000 a skončila třetí. V česko-slovenském boji ve finále debly skončili druzí Marek Jiras s Tomášem Maderem a bronz získali Jaroslav Volf s Ondřejem Štěpánkem. Druhou příčku obsadila trojice Tomáš Kobeš, Ondřej Raab, Ivan Pišvejc v kategorii hlídek - 3 x K1. Třetí místo vybojoval Jan Kobeš v závodě do 23 let.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

XVII. Světový den mládeže v Torontu 23. - 28.července 2002

Setkání mládeže z celého světa

Ve dnech 23. - 28.července tohoto roku se mladí lidé z celého světa sjeli do kanadského Toronta, aby se zde v rámci XVII. Světového dne mládeže (SDM) setkali se Svatým otcem. Oficiálně bylo přihlášeno 200 tisíc poutníků. Podle zpráv sdělovacích prostředků však v závěru setkání vystoupil počet účastníků až na půl milionu.

Více než sto torontských farností a dalších civilních zařízení poskytlo poutníkům své prostory pro konání katechezí, které vedli biskupové z celého světa. V Coronation Park byla možnost svátosti smíření v různých světových jazycích, duchovních rozhovorů či tiché adorace eucharistie. Paralelní program probíhal v areálu Výstaviště, kde poutníci našli celou řadu kulturních, uměleckých a duchovních akcí, které měly za cíl především představit ostatním kulturní a spirituální tradice jednotlivých zemí.

Na Světový den mládeže přijelo do Toronta také 130 mladých lidí z České republiky. Od 18. do 22.července se všichni mladí z celého světa účastnili předprogramu v jednotlivých diecézích. Mladí lidé z ČR byli hosty v diecézi svaté Kateřiny, ve farnostech svatého Jiří a svatého Michala, a to ve vzdálenosti 15 km od Niagarských vodopádů. Pobyt v

diecézi byl charakteristický nejen srdečným přijetím v rodinách, ale i bohatým kulturním a duchovním programem. Účastníci setkání viděli nejen krásy přírody, ale také nahlédli pod roušku historie, předvedli naše tance, zpívali lidové písně, slavili mši a prožili společné chvíle modlitby.

Do Toronta pak přijeli autobusy v pondělí 22.7. a byli ubytováni v české farnosti svatého Václava - ve škole svatého Antonína. Odpoledne měli možnost rozhlédnout se po městě a večer prožili s českými krajany a s místním českým misionářem P. Liborem Švorčíkem.

XVII. Světový den mládeže byl oficiálně zahájen v úterý 23.7. na Exhibition Place uvítací mší svatou za přítomnosti kardinála Jamese Stafforda a místního kardinála Aloysia Ambrozice. Kardinál ve své homilii mj. připomněl motto tohoto Světového dne mládeže: „Vy jste světlo světa, vy jste sůl země.“

Svatý otec mezi mládeží

Svatý otec přiletěl do Toronta v úterý 23.7. po poledni. Všechny překvapil tím, že z letadla vystoupil sám a odmítl připravený elektrický vozík. Hlavní kanadský pořadatel Tom Rosica k tomu připomněl vlastní slova papeže: „S kým se stýkáš, takovým se stáváš...“ Po uvítacím ceremoniálu Svátý otec odletěl armádní helikoptérou do rekreačního centra řádu basilánů, které se nachází asi 70 km od Toronta - na ostrově Strawberry v jezeře Simcoe v Ontariu, aby zde během krátkého odpočinku načerpal síly na velmi náročný program následujících dní.

Na břehu jezera Ontario, na ploše torontského výstaviště, se ve čtvrtek odpoledne 25.7. sešlo téměř 300 tisíc mladých lidí, aby se mohli zúčastnit uvítací ceremonie se Svatým otcem. Papež Jan Pavel II. přistál vrtulníkem na nedalekém letišti, odkud se pak ve svém papamobilu vydal mezi výskající a zpívající mládež. Mladí ho vítali s nadšením, které vytrvalo po celou dobu jeho přítomnosti.

Svatý otec projíždí mezi zástupy mladých lidí

Ve slavnostním průvodu k pódiu představilo svými vlajkami 300 mladých lidí země svého původu. Svátý otec všechny srdečně přivítal. Středovým bodem programu byla četba Matoušova evangelia o blahoslavenství. Právě na základě těchto slov se Jan Pavel II. obrátil k mládeži.

„Bůh vás dnes volá, abyste se stali solí a světlem světa, abyste zvolili dobro, žili ve spravedlnosti a stali se nástroji lásky a pokoje. Jeho volání vždy vyžadovalo volbu mezi dobrem a zlem, mezi světlem a temnotou, mezi životem a smrtí. Stejně pozvání pro vás platí dnes zde, na břehu Ontarijského jezera.“

Mladí lidé nejvíce reagovali v okamžiku, kdy jim Jan Pavel II. vyjádřil svou důvěru a lásku, a především ve chvílích, kdy mluvil o náročných volbách v jejich životě. „Mladí, kteří mi nasloucháte, odpovězte Pánu se srdcem silným a štědrým! On s vámi počítá.“ Slovo Svatého Otce bylo proloženo slavnostním procesím s křížem Světových dnů mládeže.

Svatý Otec zakončil svůj projev prosebnou modlitbou: „Pane Ježíši Kriste, vyslov ještě jednou svá blahoslavenství před těmito mladými, kteří se sešli v Torontu na svém Světovém dni. Naslouchej těmto mladým srdcím, kteří jsou připraveni riskovat svou budoucnost pro Tebe. Tys je zavolaal, aby se stali „solí země a světlem světa.“ Dál je uč pravdě a kráse svého poselství. Ať v nich zazáří

Svátost smíření pro mladé v Coronation Park

světlo Tvé moudrosti tak, že dokážou slovy a skutky šířit ve světě světlo a sůl evangelia. Udělej z celého jejich života svůj zářivý odraz. Ty jsi právě světlo, aby každý, kdo uvěří v Tebe, nezemřel, ale měl věčný život.“

Večer se Svatý otec vrátil zpět na ostrov Strawberry, kde v pátek pokračoval ve svém odpočinkovém programu.

Den smíření

Pátek 26.7. byl pro účastníky SDM dnem smíření. Po dopolední katechezi českobudějovického biskupa-koadjutora Jiřího Paďoura pro české poutníky na téma „Smíření s Bohem“ a odpoledním mezinárodním festivalu se mladí poutníci z celého světa ve večerních hodinách ztišili v ulicích centra Toronta, kudy procházela mezinárodní křížová cesta.

Dřevěný putovní kříž Světových dnů mládeže, darovaný Svatým otcem mládeži v roce 1984, byl nesen v čele průvodu. Mladí lidé v České republice přivítají tento kříž 5.srpna na pražské Ružyni a pak jej vztýčí při 3. celostátním setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou ve dnech 13.-18.8.

Za dřevěným křížem šli v Torontu herci zapojení do divadelní animace jednotlivých zastavení, následování mezinárodní liturgickou skupinkou nesoucí palmové listy. Ta byla složena vždy ze dvou zástupců zemí účastnicích se XVII. Světového dne mládeže. Českou republiku reprezentovali Zdislava Černochová z Diecézního centra mládeže v Hradci Králové a Jiří Dubec z ostravsko-opavské diecéze. Ostatní mladí poutníci byli shromážděni u jednotlivých zastavení podél University Avenue, po níž křížová cesta procházela, a sledovali její průběh i divadelní zpracování jednotlivých zastavení na velkých obrazovkách. Díky výborné organizaci nedocházelo k žádnému zmatečnému přesunu davu lidí, a tak byl větší prostor ke ztišení a meditaci nad umučením Ježíše Krista.

Modlitbu křížové cesty vedl kardinál James Francis Stafford, prezident Papežské rady pro laiky, spolu s kardinálem Aloisem Ambrozicem, torontským arcibiskupem a kardinálem Jeanem Claudem Turcotte, arcibiskupem montrealským. Text křížové cesty byl převzat z

meditací a modliteb papeže Jana Pavla II. v římském Koloseu na Velký pátek r. 2000. Na závěr se všichni přítomní pomodlili modlitbu Otče náš a Zdravas Maria v pěti světových jazycích.

Pro mladé lidi

z České republiky proběhla v kostele sv. Václava ve večerních hodinách také česká křížová cesta za doprovodu zpěvu a hry na kytaru. Nad jednotlivými zastaveními se zamýšleli mladí sami a závěrečnou modlitbu vedl P. Jan Balík, šéf Sekce pro mládež České biskupské konference, která měla pouť Čechů do Kanady pod svou záštitou.

Vyvrcholení Světového dne mládeže

Svatý otec po odpočinku na Strawberry Island na jezeře Simcoe severně od Toronta, byl v sobotu 27.7. odpoledne vrtulníkem převezen na Downsview Lands, kde se setkal s mladými poutníky ze 172 zemí světa. Na sobotní vigílii přijel viditelně osvěžený. Mladí lidé s jásotem vítali projíždějící papamobil a zdravili toho, o kterém vědí, že je má rád a důvěřuje jim. Jádrem večerního setkání tvořila modlitba večerních chval, tzv. nešpory. Po modlitbě žalmu vždy následovalo svědectví mladého člověka. Papež se k mladým lidem obrátil krátkým, ale o to výstižnějším projevem. Vyzval je k odvaze angažovat se pro civilizaci lásky. Mladí lidé vyjadřovali svůj souhlas potleskem a častým skandováním. Během vigílie byli na hlavním pódiu v blízkosti papeže i dva mladí delegáti z České republiky - Zdislava Černochová a Jiří Dubec, kteří pronesli v češtině jednu ze závěrečných přímlov.

Nedělní ráno začalo deštěm a silným větrem. Jakmile se však objevila postava Jana Pavla II., mladí opět velmi bouřlivě papeže vítali. Svatý otec komentoval déšť jako připomínku křtu, a když pak brzy po začátku mše vysvitlo slunce, opět přidal vtipnou glosu. Jeho promluva byla jednou velkou výzvou k

Papežský oltář při sobotní vigílii Světového dne mládeže v Torontu

opravdovosti víry. Právě zde se hluboce projevila blízkost papeže mládeži, když řekl: „Vy jste mladí a papež je starý. Stále se však ztotožňuje s vašimi očekáváními a s vašimi nadějemi.“ Na závěr mše svaté Svatý otec oznámil, že příští Světový den mládeže se bude konat v roce 2005 v Kolíně nad Rýnem.

Další cesta Svatého otce

Zatímco se mládež z Toronta začala postupně rozjíždět do svých domovů, program v pořadí již 97. apoštolské cesty papeže Jana Pavla II. pokračoval do Guatemaly a Mexika.

V pondělí 29.7. odletěl Svatý otec z Toronta do Guatemaly, kde hlavním bodem programu byla mše svatá, během které byl svatořečen blahoslavný bratr Pedro de San José de Betancur, apoštol chudých a potřebných. Slavnostní bohoslužba se uskutečnila v úterý 30.7. na dostihovém závodišti Guatemala City.

Ještě téhož odpoledne odletěl Svatý otec do Mexico City. Druhý den, ve středu 31.7. se zde konala slavnostní mše svatá v bazilice Panny Marie Guadalupské, během níž byl svatořečen mexický Indián Juan Diego Cuauhtlatoatzin, kterému se zde v 16.století zjevila Panna Maria a na jeho plášť vtiskla svůj obraz. Tato slavnost byla snad největším setkáním křesťanů v dějinách. Počet poutníků v Mexico City se odhadoval na několik milionů.

Následující den, ve čtvrtek 1.srpna Jan Pavel II. opět v bazilice Panny Marie Guadalupské blahověřil dva mexické mučedníky - Juana Bautistu a Jacinta de los Angeles. Z Mexika se pak Svatý otec vrátil do Říma v pátek 2.srpna.

Podle zpráv ČBK a sdělovacích prostředků

Byla podepsána smlouva mezi Českou republikou a Svatým stolcem

Smlouvu mezi Českou republikou a Svatým stolcem o úpravě vzájemných vztahů podepsali 25. července 2002 místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda a zástupce Svatého stolce, apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Erwin Josef Ender.

Místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí ČR Cyril Svoboda v krátkém projevu, který pronesl při podpisu smlouvy řekl, že je to poprvé v dějinách moderního československého a českého státu, kdy vztahy mezi katolickou církví a státem získávají pevný právní základ. Projde-li úspěšně schvalovacím procesem Parlamentu ČR a bude-li ratifikována prezidentem republiky, stane se smlouva právně závazným dokumentem. Pozitivní dopad bude mít smlouva i na další církve a náboženské společnosti, protože standardy pro katolickou církev se tím pádem přiznávají i ostatním. Ministr zdůřnil, že smlouva je v plném souladu s právním řádem ČR a řekl, že věří v pozitivní přístup parlamentu.

Apoštolský nuncius Erwin Josef Ender pronesl u příležitosti podepsání smlouvy následující projev:

„Vaše Excelence, dámy a pánové,
je pro mě velkou ctí být zmocněn zvláštním mandátem Jeho Svatosti papeže Jana Pavla II. k tomu, abych dnes jménem Svatého stolce podepsal dohodu mezi Svatým stolcem a Českou republikou, poté, co jsem se téměř rok účastnil příslušných jednání. Nejdříve vyjadřuji své speciální uznání a hlubokou úctu Vám, Vaše Excelence, pane Svobodo, že ve své nové funkci ministra zahraničních věcí jste to Vy, kdo jménem české vlády podepisuje tuto smlouvu. S uctivými pozdravy se obracím také k Vám, kdo jste zde přítomni, kdo jste svou účastí poctili tento slavný obřad.

V dějinách vztahů mezi katolickou církví a státními úřady hrají po staletí důležitou roli vzájemné dohody jako konkordáty, protokoly či výměny diplomatických not. V nedávné vatikánské publikaci o konkordátech z let 1950 až 1999 je uvedeno ne méně než 133 takových dohod s 35 zeměmi, včetně 15 s Rakouskem a 35 s Německem a jejich jednotlivými „zeměmi“ o různých a podrobných záležitostech, které jsou společným zájmem. Proto patří tato smlouva, která bude dnes podepsána, k dlouhé a spolehlivé tradici, která tak pokračuje do nového tisíciletí.

Už v prvním desetiletí nezávislosti této

země byl v roce 1928 vyjednáán mezi Svatým stolcem a Československou republikou, tzv. „Modus vivendi“, který reguloval některé praktické záležitosti společného zájmu. Po dramatických politických změnách v letech 1989-90 uzavřel Svatý stolec dohody podobné té, kterou dnes podepisujeme, s několika východoevropskými zeměmi, které patřily do bývalého sovětského bloku. Já osobně jsem měl tu čest podepsat v roce 2000 jménem Svatého stolce dohody s Litvou a s Lotyšskem. Vyjadřuji předchozí vládě České republiky svou hlubokou vděčnost a uznání, že ve stejném roce byla ochotna zahájit obdobná jednání také v této zemi. Dnes můžeme radostně potvrdit úspěšné zakončení těchto jednání.

Vatikánský Státní sekretariát v nedávné notě vyjádřil vděčnost Svatého stolce za to, že touto dohodou je dosaženo „důležitého cíle“, který je teď akceptován oběma smluvními stranami.

Samozřejmě, jednání rozhodně nebyla snadná. Bylo nutné vést mnoho diskusí a dosáhnout mnoha kompromisů během 14 zasedání společné komise nebo při menších setkáních mezi členy dvou delegací - Svatého stolce a české vlády. Ale na obou stranách byla přátelská a konstruktivní spolupráce, která byla ožiována společnou snahou najít pro jednotlivé otázky v dané situaci nejlepší možné řešení.

Chci zde s vděčností vzpomenout na svého předchůdce arcibiskupa Giovanniho Coppu a bývalého náměstka ministra zahraničí Dr. Martina Palouše, kteří vedli a prosazovali tato jednání rok a půl. Svou vděčnost vyjadřuji zvláště pozdějšímu náměstkovi ministra téhož ministerstva, Dr. Pavlu Vošalíkovi, který měl od září loňského roku obtížný úkol úspěšně se mnou uzavřít tato jednání. Nebyl vždy snadným protějškem, ale vždy byl protějškem kompetentním a angažovaným. Přál bych si, aby kladné výsledky našich společných snah, které teď slavnostně stvrzujeme tímto podepisováním, dále rozvíjely spolupráci mezi státem a katolickou církví v této zemi k prospěchu všech občanů.

Ministr kultury Pavel Dostál připomněl, že text smlouvy jednohlasně podpořil již Zemanův vládní kabinet, který Dostála rovněž pověřil, aby tuto skutečnost veřejnosti sdělil. Smlouva je podle ministrových slov v souladu s novým zákonem o církvích a nikterak

neomezuje práva nekatolických církví.

Na adresu některých výroků uveřejněných v denním tisku Pavel Dostál doslova řekl: „Dočetl jsem se v Právu, že smlouva pomíjí suverenitu ČR a ohrožuje naše zájmy. Jedná se o informace mylné, nepravdivé a zavádějící.“

K schvalovacímu procesu Dostál řekl: „Udělám vše, aby ji poslanecký klub ČSSD podpořil.“

Pavel Dostál hovořil rovněž o roli ODS v procesu přípravy smlouvy. Doslova řekl: „V novinách jsem se dočetl, že ODS nechce smlouvu podpořit. Tato smlouva byla však v duchu opoziční smlouvy s ODS konzultována, i se samotným Václavem Klausem a jeho poradci. Připomínky ODS byly ministerstvem kultury do smlouvy zapracovány. ODS byla součástí tohoto jednání.“ Vzniknout může i rada nebo výbor pro otázky státu a církvi, jemuž by předsedal vicepremiér Petr Mareš.

Dále pak přítomní reagovali na dotazy sdělovacích prostředků. Ministr Svoboda jasně řekl, že smlouva je vyváženým dokumentem a nebude mít žádné nároky na státní rozpočet. Ministr Dostál připomněl, že stále platí zákony z roku 1949 o hospodářském zabezpečení církví, které je ČR povinna zachovávat. K církevním sňatkům ministr Svoboda řekl, že všechny sňatky musejí splňovat kritéria daná českým právním řádem a je jen na občanovi, zda se rozhodne vlastní obřad vykonat před státem registrovanou církevní autoritou.

Na dotazy týkající se majetkových otázek všichni zúčastnění představitelé církve i státu zdůraznili, že právě podepsaná smlouva se této problematiky netýká, ale bude se jí v duchu smlouvy vážně zabývat koaliční vláda.

Místopředseda České biskupské konference, královéhradecký biskup Dominik Duka, který se jednání mezi státem a církví účastní již od roku 1990, řekl, že otázky hospodářského zabezpečení církvi nespádají ani do oblasti finanční, ani ekonomické, protože objem finančních prostředků věnovaných na církev se pohybuje pod hranicí statistické chyby ve státním rozpočtu. Je to otázka technická a zúčastněné strany společně hledají řešení tohoto problému.

Podle České biskupské konference

Letní tábor dětí z České školy kardinála Berana v Chicagu

Pohané se klanějí modle

V týdnu od 14. do 20. července 2002 uspořádala Česká misie pro děti ze sobotní školy kardinála Berana prázdninový tábor v Michiganu. Krásný letní týden jsme využili k osvěžení těla i ducha u Michiganského jezera v Union Pier. Zázemí na své chatě nám pro pobyt účastníků a stanování obětavě poskytl manželé Blanka a Cyril Příkazský, o naplnění žaludků se staraly maminky dětí, paní Slívová a Smažilová, duchovní vedení i organizaci měl na starosti náš misionář Fr. Dušan Hladík za vydatné spolupráce pana Dr. Vladimíra Slívy.

Hned v neděli, po příjezdu dětí, byla vytvořena dvě soutěžní družstva – černých a bílých, která se měla spolu utkat v následujících dnech v zajímavé hře nazvané: „Putování do Zaslíbené země.“ Tato soutěž měla dětem hravou formou připomenout poznatky z biblických dějin Starého zákona, které získaly při vyučování náboženství v české škole. Český jazyk byl zase osvěžován tím, že se na táboře zásadně mluvilo česky a v naší mateřštině byly psány i všechny soutěžní otázky, které děti hledaly na skrytých místech a pak musely nahlas pro své družstvo číst.

Izraelité v Egyptě vyráběli cihly

Každý den začínal ráno společnou mší svatou, při které byly úryvky z Pisma svatého vybrány tak, aby myšlenkově připravily děti na soutěžní úkoly dne a tomuto tématu byla věnována i promluva. Při mši svaté jsme zpívali rytmičké písně za doprovodu kytary, dovedně rozezvučené panem Slívou, děti i dospělí se zapojovali do čtení biblických textů i přednesu přímlov, společné pozdravení pokoje bylo poslední přípravou na přijetí Pána Ježíše do srdce v eucharistii. Záměrem si mohli též během týdne vykonat svatou zpověď.

Po snídani, která následovala po mši svaté, začínala soutěž. První osobností byl praotec izraelského národa Abraháma, kterému Bůh slíbil dát krásnou zemi jako dědictví. Abrahám opustil zemi, kde lidé uctívali modly, a šel za hlasem jediného Boha. V této fázi soutěže měla družstva zhotovit pohané modly, které byly nakonec rozbity, protože člověk musí ctít jen pravého Boha. V dalších dnech jsme prožívali Boží požehnání potomků Abrahámových Izáka a Jáko a jeho synů a zvláště dramatický příběh Josefa Egyptského. Spolu s Izraelity v otroctví soutěžící vyráběli z písku cihly a stavěli pyramidu, aby se dočkali vysvobození z Egypta pod vedením Mojžíše. Namáhavá byla cesta Rudým mořem i dlouhé putování pouští, soutěž připomněla i vzácnou vodu, které byl na poušti nedostatek. Na rozdíl od Izraelitů jsme však měli štěstí, že naše poušť – překrásná písečná pláž se rozkládala přímo na břehu velkého Michiganského jezera, a tak přes palčivý sluneční žár bylo možno se kdykoli schladit v jeho příjemných vlnách. Na cestě do Zaslíbené země stanuli soutěžící i pod horou Sinaj, ve chvíli, kdy Mojžíš rozbil kamenné desky s desaterem Božích příkázání a oni je museli zase správně poskládat a nakonec průzkumníci z jednotlivých družstev pronikli až do země Kanán, kde našli krásné ovoce, které přinesli ostatním na ochutnání. Nakonec se všichni pod vedením Jozuovým do Zaslíbené země dostali a padly i velké hradby Jericha, které se dobře opevnily.

Večery každého dne po namáhavém soutěžení i sportování a zábavě u vody patřily opět povznesení ducha. Po večeri jsme do setmění za doprovodu harmoniky a kytary zpívali národní písně, a když se děti konečně uložily k spánku, dospělí ještě hráli „Žolika.“

Pravidelný program jsme si ještě zpestřili vyjížděkami do okolí, ať už to byla návštěva městečka New Buffalo, nebo výlet na borůvkovou farmu, kdy jsme si natrhali borů-

Ovoce ze Zaslíbené země

ky i do zásoby domů, nebo návštěva přírodního parku s písečnými dunami, kde jsme zažili na jezeře i velké vlnobití, v němž se všichni dosyta vydováděli.

Přes náročnost soutěže a záludnosti otázek i skutečnost, že jednou vítězilo družstvo černých a podruhé zase bílých, se nakonec ukázalo, že síly byly vyrovnané i přes doplňkové úkoly stále znovu a znovu součet bodů vycházel stejně a tak nebylo porážek, ale všichni zvítězili. Dětem tyto dny přinesly mnoho radosti.

Prázdninový tábor české školy se vydařil na sto procent. Upřímně děkujeme všem, kdo se na tom svou pomocí podíleli. Především srdečné Pán Bůh zaplať manželům Příkazským za absolutní a zcela nezištnou pomoc ve všem. I když pan Příkazský neměl velké štěstí ve hře (nešla mu karta), má určitě štěstí v lásce se svou paní, protože jako šťastní manželé již dávno oslavili zlaté jubileum. Vřelý dík také rodičům dětí za vše, co pro zdar celé akce vykonali. Všichni jsme se jistě přiblížili k sobě navzájem, a jak doufám, také trochu i k Pánu Bohu, i k té pravé Zaslíbené zemi – k nebi.

Fr. Dušan Hladík

Zvítězili všichni...

Svatý Hostýn

Pokračování ze str. 2

V roce 1909 byl Hostýn vyčleněn z farnosti Bystřice a stal se samostatným. V roce 1912 byly Svatým otcem Piem X. Posvěceny hostýnské korunky Madony a Ježíška. Vůdčí osobností rozvoje svatého Hostýna byl tehdy kroměřížský probošt A. C. Stojan. Korunovace Matky Boží s Ježíškem byla na Svatém Hostýně ve svátek Nanebevzetí Panny Marie. Provedl ji v zastoupení Svatého otce olomoucký arcibiskup František kardinál Bauer.

Velkým mariánským ctitelem, jak jste již výše poznali, byl pozdější olomoucký arcibiskup Antonín Cyril Stojan (zemřel v roce 1923). Antonín Cyril Stojan, apoštol křesťanské jednoty, kromě poučování o významu posvátného Velehradu pro moravské dějiny vzbuzoval také lásku k památnému Hostýnu, a takto si v krátké době mezi mladšími bohoslovci utvořil celou stranu. Byl ovládán Sušilovým heslem: „Církev a vlast.“ První jeho pouť po primiční mši svaté byla na Svatý Hostýn. Do svého deníku si zapsal: „Zde na Svatém Hostýně, kdež jsem se jako studující tak vroucně modlival, zde jakožto kněz jsem poprvé Máti Boží vzýval.“ Také první kázání chtěl mít na Hostýně. Stojan to byl, který získával nejvíce dobrodinců pro Svatý Hostýn, rozvíjel pobožnosti, pečoval o liturgickou nádheru, zval na Svatý Hostýn církevní představitele, psával o Svatém Hostýně a především se radoval z největšího úspěchu: Korunovace Matky Boží Svatohostýnské roku 1912.

Po celý kněžský život pracoval Stojan neúnavně pro Svatý Hostýn. Hostýnská idea byla láskou jeho srdce. Posvátnému Hostýnu, shlížejícímu daleko na Moravu, platil pohled příborského kaplana i umírajícího arcibiskupa. Na smrtelném loži projevoval přání, aby ho vynesli k oknu, odkud bylo vidět na mohutnou kopuli hostýnské mariánské svatyně. V poslední nemoci chtěl mít stále na očích obrázek Panny Marie Svatohostýnské. Za jeho vedení se lid u Matky Boží Svatohostýnské učil činné účasti na posvátné liturgii, se kterou jej spojovaly mešní a mariánské písně, které Stojan rád slyšával za doprovodu hudebních kapel v

národním jazyku. Také rád slyšával na tomto krásném mariánském poutním místě Boží slovo v mateřském jazyku; sem zval význačné mariánské kazatele.

V roce 1919 byla před kostelem postavena bronzová socha Božského Srdce Páně. Poutníků za první republiky přibývalo. Po okupaci naší vlasti 15. 3. 1939 putovali moravští věřící na svatý Hostýn, aby zde ještě v hojnější míře našli útěchu a posilu. Procesí sice byla zakazována, ale poutníci chodívali na tuto posvátnu horu jednotlivě nebo v menších skupinách bez kříže a bez korouhví. V roce 1941 bylo vzpomenu 700. výročí porážky Tatarů ve Svatém Hostýně. Počet řeholních kněží za války vzrostl, neboť někteří jezuité, kteří zde byli v duchovní správě, museli z příkazu Němců svá bývalá působiště opustit a tak za války působili na Svatém Hostýně.

Po únoru 1948 státní bezpečnost důkladně sledovala návštěvnost kostelů a informovala o tom politické orgány. Přišel smutný rok 1950, kdy v noci z 13. na 14. dubna byli řeholníci z tohoto milého poutního místa odstraněni a většina z nich umístěna dočasně ve sběrném táboře v Bohosudově v Čechách.

Duchovní správa Svatého Hostýna byla svěřena olomouckým diecézním kněžím, kterým vypomáhali i kněží z mnoha jiných působišť. Milá vzpomínka i mne váže na Svatý Hostýn. Nejen jako bohoslovce, ale i jako kněze. V době, kdy jsem vykonával svou dvouletou vojenskou službu, tak jsem dva dny v srpnu 1964 vypomáhal i na Svatém Hostýně. Celý den jsem zpovídal. Když se blížila půlnoc, tak jsem zjistil, že věřících kolem mé zpovědnice stále přibývá. Poprosil jsem poutníky o prominutí, že si chvíli odpočinu. Ale před třetí hodinou ranní jsem se probudil a řekl jsem si: „To se jistě poutníci za mne modlí, abych již šel do zpovědnice.“ Mariánští ctitelé, kteří trpělivě čekali, mne uvítali s radostným úsměvem.

Později na Svatý Hostýn přijížděli na neděle a svátky kněží podle rozdělovníku z celé arcidiecéze olomoucké. Byla to od nás kněží sice velká oběť, ale zároveň radostně jsme cítili, že udržujeme při duchovním životě nejkrásnější mariánské poutní místo Moravy. V duchovní správě na Svatém Hostýně totiž býval

během těch 40 roků většinou ustanoven jenom jeden kněz, takže pomoci potřeboval. Teprve v roce 1990 se mohli na slavné poutní místo vrátit kněží řádu Tovaryšstva Ježíšova a pečovat o milý Svatý Hostýn, který jim byl svěřen v roce 1887.

K 70. výročí korunovace Panny Marie svatohostýnské získal poutní chrám vysoké vyznamenání - byl mu udělen papežem Janem Pavlem II. titul „Menší baziliky“ (bazilica minor), aby byla ještě více zvelebena úcta věřících a zajištěna přímluva Boží Rodičky nejen pro celou Moravu, ale také pro všechny poutníky z jiných zemí.

Do budoucích roků s důvěrou voláme: „Maria, vítězná ochránkyně Moravy, zůstaň matkou lidu svému!“

Doc. ThDr. František Janhuba

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland,
Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec

Secretary-Treasurer

Mary Ann Mahoney

President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek

1-708-484-3162

Dolores Jacklin

1-630-968-1292

CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.

Host Joe Kocab

Ústředna moravských spolků

Vás srdečně zve na velkou národopisnou slavnost

63. MORAVSKÝ DEN,

který se koná v neděli 22.září 2002

v sále Union Hall, 6200 Joliet Road a La Grange Road v Countryside, IL.

V 10.30 hod. dop. SLAVNÁ MŠE SVATÁ

Pontifikální mši svatou v češtině s národními zpěvy a českým kázáním
bude sloužit náš biskup pro krajany v exilu

Mons. ThDr. Petr Esterka

spolu se zdejšími kněžími Fr. Dušanem Hladíkem a Fr. Odilem Crkvou, OSB

Ve 2.00 hod. odp. FOLKLORNÍ PROGRAM

V bohatém programu uvidíte taneční a pěvecké skupiny v lidových krojích od dětí až po dospělé.
Letos vystoupí: domácí taneční skupiny UMS Besídka, Šohajka, Mladost, Omladina a Moravské kolo,
taneční skupina MCS, slovenský folklorní soubor „Veselica“ i pěvecký kroužek UMS.

Po programu bude následovat veselice při dechové hudbě moravské kapely

„Lanžhotčanky“

Dále bude otevřena kuchyně s tradičním moravským jídlem a pečivem ke kávě,
je připravena také tombola a stánek s upomínkovými předměty.

V předvečer, 21.září 2002 bude

TANEČNÍ ZÁBAVA

Ve stejném sále Union Hall, 6200 Joliet Rd., Countryside, IL.

Začátek v 8.00 hod.večer

K tanci bude hrát kapela

„Lanžhotčanka“ z Moravy

Připraveno je též chutné občerstvení a nápoje.

Vstupné v sobotu i v neděli \$15.00

Informace: (708) 562 - 2307

Těšíme se na Vaši hojnou účast!

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

Prodejna českého křišťálu a porcelánu

Vám nabízí

tradiční český broušený křišťál

růžový porcelán

karlovarský porcelán

sklo s dekorem „vysoký smalt“

exkluzivní sklo v limitovaných sériích

doplňkové zboží a miniatury

CRYSTAL STARS INC.

Český křišťál a porcelán

131 S. Northwest Hwy

Park Ridge

(Northwest Suburb of Chicago)

IL, 60068

Tel: (847) 696 - 0035

Můžete nás navštívit na naší webové adrese:

www.czechcrystalonline.com

„KARLIN WEDNESDAY DANCES“

admission only \$ 2 at the door

“2002”

“Czech food” from 5.30 - 7.30 PM

call for reservations: 216 - 661 - 4726

Dancing from 7.30 - 10.30 PM

Karlin Hall and Club 5304 Fleet Ave,

Cleveland, OH

For details call: 216 - 883 - 4760

August

7: BEN LANFELD

14: FRANK SPETICH

21: MAGIC BUTTONS

28: AL MACHUSICK

September

4: “LABOR DAY JAM!”

HOST: F. MORAVCIK

11: HOMESTEADERS

18: BOB SABATKA

25: “ST. WENCESLAUS DAY”

HRONEK CZECH BAND

Česká katolická misie v Chicagu

Vás srdečně zve

do Lisle na českou pout' k Panně Marii

v neděli 11.srpna 2002

v areálu benediktinské koleje a opatství sv. Prokopa venku u sochy Panny Marie (u jezírka před hřbitovem)

ve 2.00 hodiny odpoledne

bude slavnostní mše svatá

ke cti Panny Marie Nanebevzaté,
po mši svatě průvod na hřbitov a tam pobožnost
za zemřelé kněze a řeholníky českého původu

Touto poutí navazujeme na starou tradici
národních poutí k Panně Marii do Lisle.
Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá český misionář Fr.Dušan Hladík
Tel.(708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

L & J LOUNGE

pod novým vedením

Otevřeno 7 dní v týdnu

Pondělí - čtvrtek:

od 1:00 PM do 1:00 AM

Pátek: od 1:00 PM do 3:00 AM

Sobota: od 1:00 PM do 3:00 AM

Neděle: od 1:00 PM do 1:00 AM

ČESKÉ JÍDLO ČESKÁ MUZIKA

Telefon: (708) 788 - 9570
6513 W Cermak Rd.
Berwyn, IL 60402

LOV COST PHONE RATES

PROVIDED BY A TOP TOUR CARRIER

COUNTRY	CITY	CALL A CELLPHONE
Austria.....8 c		34 c
Bulgaria.....22 c	Sofia14 c	
Croatia.....23 c		42 c
Czech Rep..14 c	Prague.....9 c	32 c
Hungary.....16 c	Budapest 14 c	35 c
Israel.....9 c		25 c
Poland.....13 c	Warsaw.....9 c	33 c
Romania.....23 c	Bucharest 15 c	30 c
Russia.....17 c	Mosc./S.Pet 9 c	21 c
Slovakia.....18 c		24 c
Slovenia.....18 c		32 c
Ukraine.....20 c	Kiev.....13 c	25 c
Yugoslavia 27 c		

USA - CANADA - EUROPE ... 6 c to the following:

USA (state - to state)...CANADA...UK (England)...FRANCE
GERMANY...ITALY...NETHERLANDS...SPAIN

Direct dial ... Full customer service

No minimums ... No monthly fees ... 6 second increments

For information, or to order this service,

Call 1-800-361-7870

International Business Callers

Call us if you would like to be a sales agent

Úmrtní oznámení

V hlubokém zármutku oznamujeme všem přátelům a známým, že 19.července 2002 byla Pánem života a smrti povolána na věčnost naše milá maminka a babička, paní

Růžena Rabasová

Narodila se 26.srpna 1911 v Bučku u Plzně v Čechách. Do USA přišla za svobodou se svým manželem Jaroslavem a dcerou Joannou a synem Jerryem. Celá rodina se zapojovala do krajaňského života a obětavě podporovala mnohé české spolky, zvláště Sdružení Českých Exulantů, Klub Moravská Slovač a především Sokol Havlíček Tyrš. Po smrti manžela v r. 1998 žila jako vdova. Naposledy jsme se s ní rozloučili v pohřebním ústavu Švec a Synové v Berwynu v neděli 21.července 2002 večer a v pondělí 22.července 2002 dopoledne, kdy po smutečních obřadech byly její tělesné pozůstatky zpopelněny v krematoriu Českého národního hřbitova v Chicagu.

*Mše svatá za spásu její duše bude obětována
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
v sobotu 10.srpna 2002 v 6.15 hod. večer.*

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenu v modlitbě s námi.

Joan Zizek, dcera s manželem Russoll
a vnoučata Donna a Richard

Jerry J. Rabas, syn s manželkou June
a vnoučata Joyce, Jerry E. a Julie
a ostatní přátelé v Americe a v Čechách

*Sdružení československých exulantů
a Česká misie v Chicagu*

Vás srdečně zvou na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 8.září 2002

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside

Po celé odpoledne bude vyhrávat populární hudba „Concertina Club“. Uslyšíte všechny známé české a slovenské, národní i populární písně a tu Vaši nejmilejší si můžete dát zahrát a s nimi i zazpívat.

Již před polednem štáb kuchařů a kuchařek bude připraven, aby obsloužil všechny návštěvníky tradičními dobrotami, které jsou vždy na „pikniku exulantů“ tak vyhledávány. Jsou to pravé české jaternice, pravé moravské klobásky, párky a debrecinky, pověstné bramboráky a dále různé pečivo všeho druhu ke kávě. Také dobře chlazené domácí i importované pivo nebude chybět.

Výlet exulantů je opravdu velkou společenskou událostí, na které nesmíte chybět. Těšíme se na Vaši návštěvu.

Zvou pořadatelé

*V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Besedním domě farnosti Panny Marie Svatohorské
2416 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804*

Česká katolická misie v Chicagu

Vás srdečně zve na tradiční

Pout' na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu

v neděli 6.října 2001

odjezd autobusu z Cermak Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno

v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svatě zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne

česká mše svatá v hlavním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu 25.00 \$

Bližší informace a přihlášky:

Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ ČTRNÁCTIDENÍK

HLASATEL

Nejstarší český pišící noviny publikované
v Americe, mající své čtenáře po celých USA
i jinde. Servis nezávislých komentářů,
zpravodajství a informací z ČR
a z krajského života.

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:
HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1
Woodridge, Illinois 60517

*H. Marik
Sons*

George Schubert Funeral Homes

6507 West Cermak Road
60402(708) 484-6310

Berwyn, Illinois
FAX (708) 484 0158

Your source for
Czech books and Czech music

czech-books.com

Call for catalog
Toll-Free 1-877-287-1015

or e-mail us : mail@czech-books.com

České katolické bohoslužby

v sobotu v 6.15 večer mše svatá s nedělní platností

v kostele Panny Marie Svatohorské
2414 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

v neděli v 10.00 dopoledne mše svatá
na Velehradě 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Česká škola pro děti

každou sobotu ve 3.30 odpoledne (od září)
na Velehradě 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

vyučujeme náboženství a český jazyk

Konáme přípravy na svatby a křty.

Půjčujeme české filmy.

Bližší informace podá český misionář Fr. Dušan Hladík
Tel. (708) 656 -7472 Mob. (708) 533-1050

Příslib věrnosti

PLEDGE OF ALLEGIANCE

Rozhodnutí devátého oblastního federálního soudu odvolacího v San Francisku 26.června letošního roku, že slova „under God“ – pod Bohem – v příslibu věrnosti porušují rozlukou církve od státu, vyvolalo bouři protestů počínaje prezidentem Bushem, jenž je nazval směšným, až po všechny náboženské a politické představitele národa.

Oblastní soud v San Francisku zahrnuje devět západních států a rozsudek vynesl Alfred Ted Godwin, který letos dovršil 79 roků. Je synem protestantského pastora v Bellingham ve státě Washington a studoval na University of Oregon. Po službě v armádě během druhé světové války byl nějaký čas kovbojem a žurnalistou, ale pak využil podpory jako vojenský veterán, aby vystudoval právnickou školu. V r. 1969 přední americký měsíčník National geographic uveřejnil článek o Oregonu a v něm je popsán Godwin jako kovboj, jenž se stal soudcem.

Soudní řízení bylo zahájeno kalifornským ateistou Michalem Newdow, který nechtěl, aby jeho dcera, žačka druhé třídy základní školy, byla nucena slyšet příslib věrnosti se slovy „under God“. Avšak 11.července paní Sandra Banning, matka této sedmileté školáčky prohlásila: „Já se obávám, že by americká veřejnost mohla být svedena k uvěření, že moje dcera je ateistkou anebo, že jí bylo ublíženo pronesením slibu věrnosti včetně slov „one nation under God“. My jsme praktikující křesťané a jsme plně zapojeni v našem křesťanském společenství.“ Paní Banning se nikdy neprovdala za ateistu Michala Newdow. Ona má soudně stanovené opatrovnictví své dcery, které se snaží Newdow zvrátit. Z toho vyplývá, že kalifornský ateista si měl nejdříve získat soudní oprávnění na rozhodování o výchově své dcery a soudce kovboj měl nejdříve zjistit, zda má před sebou oprávněný terč, než nerozvážně vystřelil ze svého soudcovského koltu.

Původních 13 amerických kolonií bylo morálně plně ovlivněno vynikajícím anglickým filosofem John Locke (1632-1704), který zdůrazňoval, že lidé se musí přizpůsobit přirozenému zákonu, který Stvořitel vložil do lidských duší. A tuto ideu takřka vtesali zakládající otcové do nejposvátnějšího dokumentu Spojených států do „Prohlášení nezávislosti“ – Declaration of Independence – kde přisuzují Bohu, že nám dává právo na život, svobodu a hledání štěstí.

Od tohoto bodu se odvíjelo právo Spojených států, včetně zrušení otroctví. Inspirováno právem anglickým, zakotveno v absolutních Aristotela, Augustina, Tomáše Aquinského a americkým problémem přizpůsobeno Williamem Blackstonem. Tento blahdárny vývoj přerušil drasticky člen Nejvyššího soudu Spojených států Oliver Wendell Holmes (1841-1935) svou knihou: „Zákon bez hodnot: Život, práce a odkaz spravedlnosti,“ jak jsme o tom napsali ve 13. čísle loňského ročníku Hlasů národa (30.června 2001) v článku: „Kniha o znehodnocení lidského života.“ Holmesova ideologie byla dovršena Kelsenovým popřením objektivního práva a zavedením subjektivního relativismu do soudnictví.

Kdo byl vlastně Kelsen? Byl to právní vědec, který utekl před druhou světovou válkou z Prahy, aby unikl nacistickému pronásledování židů. A ironicky byl to právě on, který zařadil do svých přednášek na Harvard universitě a na U.C.L.A. vlastně nacistické zásady, že stát má právo rozhodnout, co je správné. To znamená, jestliže většina rozhodne, že může utlačovat a jakkoli zacházet s menšinou, není proti tomuto rozhodnutí morální nebo právní odvolání. Kelsenova filosofie vedla k podstatným změnám v naší právní struktuře a k subjektivnímu výkladu ústavy Spojených států.

Devět z původních třinácti amerických kolonií mělo silné napojení na angli-

kánskou církev, se kterou tvrdě zápasili episkopaliáni, puritáni, presbyteriáni, baptisté, metodisté, luteráni a celá skupina dalších. Z původního celkového počtu 3,105 církevních sborů měli katolíci jen 50. K nejprudším střetnutím docházelo ve Virginii. Státníkům Madisonovi a Jeffersonovi se podařilo tento problém vyřešit vyhlášením zákona odluky církve od státu, jehož přijetí si vyžádalo přes padesát roků, když byl konečně přijat 1833 ve státě Massachusetts. Tímto zákonem neprohlásili zakládající zákonodárci Spojené státy za zemi bezbožickou, odmítající Boha, neboť na své peníze dali prohlášení: In God we trust – V Boha důvěřujeme. Zasedání v poslanecké sněmovně i v senátu ustanovili zahajovat modlitbou a v armádě zajistili náboženskou službu.

Je sice pravda, že církev by měla vést lidstvo k Bohu, ale ztotožnit cíl cesty se samotnou cestou je objektivně nepravdivé a subjektivně „za vlasy přitažené“, tedy odporující pravdě.

Když v r. 1954 prezident Dwight D. Eisenhower podepsal zákon, kterým vložil slova „under God“ do příslibu věrnosti, prohlásil: „Tato slova under God připomenou Američanům, že i když jsme fyzicky nesmírně silní, musíme zůstat pokornými!“ Tento americký generál, který vedl největší vojenskou operaci všech dob: vylodění spojeneckých armád na pobřeží Normandie během druhé světové války (D – Day), si byl hluboce vědom, že nad námi je Někdo – mnohem mocnější, který daleko převyšuje naše lidské síly a Jemuž je všechno podorbeno – Bůh!

Podle současných novinových zpráv a Dictionary of American History by Wayne Andrews and Thomas Cochran připravil Karel J. Chrobák

Československo ve zvláštních službách

Seriál České televize „Československo ve zvláštních službách“ vysílaný na II. programu již 19. dílem, je ve svém širokém, ba historickém záběru i obsahem dlouho očekávaným dílem demokratické veřejnosti, ke kterému konečně tvůrci a Česká televize dospěli. V úvodu tohoto seriálu bylo oznámeno, že půjde o 18 dílů, a jak jsme zaznamenali, dne 4. července 2002 byl vysílán již 19. díl s podtitulem „Semtex – komunismus – terorismus.“

Seriál s případnými podtitulky seznamuje a vydává na veřejnost komunistickou rozpinavost s cílem ovládnout terorem celý svět na věčné časy. Proto také autoři v části „Konec věčným časům“ spějí k závěru tohoto díla.

Je historickou pravdou, že komunismus vedený Sovětským svazem a jeho usurpátory šel svou zločinnou činností k ovládnutí světa. Proto také rozšiřoval své residentury po celém světě, jak pořad dokládá i jejich agenty jmény, časem a místem s prostředky v tomto zápase používanými.

Jestliže odbojoví pracovníci třetího odboje byli násilně zbaveni možnosti stát v čele státu, byla to nedůslednost a zásah těch, kterým byli bližší komunisté s kterými zasedli k jednomu stolu v rozhodném čase roku 1989.

Nemohlo tedy dojít k dobolševizaci a další osvětě, jak byla vytyčena a posvěcována tolikerou denní intenzivní prací a modlitbou za mřížemi a ostnatými dráty. Jak praví ThDr. Huvar: „Praxe, která měla být nastartována jako projev opravdového života, však svědčí o tom, že drzost a silné lokty a tolikrát bezzásadový přístup k životu a k jeho projevům je tím, co má hodnotu, ať to zdůrazňuje kdokoli z tzv. mocných. Jde o duchovní úpadek společnosti, která i mimoděk nasála do sebe mnoho z toho, co vede k vymývání mozků po dlouhá léta. Je to bolestná zkušenost, že není řádných mužů, že většina jsou tlachalové, kteří nadužívají své tučné odměny k tomu, aby něčím alespoň vynikli nad ostatní.“ Označení „naše politická elita“ je bezobsažné, neboť nikoho takového

neznáme. Zatím.

Ve vysílaném seriálu Československo ve zvláštních službách je v 16. díle uveden případ klasické dezinformace, kterou komunisté předkládali světu, a kterou vedl rezident, Čech (jehož jméno jsem nezaznamenal). V té době tisk evropských států přinesl zprávu o tom, že byly vyloveny z Černého jezera na Šumavě kovové krabice, v nichž byly nalezeny tajné doklady o tom, že ti a ti nynější němečtí politikové byli zapřísláhlými nacisty, že mají na svědomí lidské životy i působnost v holocaustu a nemají tedy být trpěni v poválečné německé politice. V Německu nastal zmatek, neboť „důkazy o tom byly světu předloženy.“ A to byl cíl dezinformace. Onen rezident, Čech, který byl poté nasazen ve Vídni, „když přišel na to, že jeho špiónážní a dezinformační práce slouží Sovětskému svazu,“ vytratil se do Ameriky a dal se tam k dispozici tajným službám a dokonce o svých dezinformacích učil americké zpravodaje. Dnes přiznává, že bedny byly zhotoveny v Čechách, byly naplněny prázdnými čistými papíry a shozeny na vhodném místě do Černého jezera a ve vhodném čase objeveny, vyloveny a na MV v Praze zhotoveny dokonalé padělky dokumentů, se seznamy, jmény a podpisy Hitlera i jiných nacistů a předloženy veřejnosti k uvěření. Kolik asi jiných takových „dokumentů, seznamů, osobních dokladů“ takto StB a KGB zhotovilo, aby zničilo své odpůrce? Kolik dezinformace ještě i nyní působí na mysl veřejnosti?

V osmé části seriálu pak můžeme shlédnout překrásnou šumavskou krajinu z Prachatického okresu, Vlachova Březí, v níž dominuje Podedvorský mlýn, z něhož byly vysílány zprávy do zahraničí, které byly zachycovány vzletnějšími letadly za hranicemi. Tuto stanici ustavil odbojovým pracovníkům organizace III. OB (třetí osvobozovací boj) se sídlem v Písku Josef Hasil, veřejnosti známý jako „Král Šumavy“. Tento rodník, rovněž pocházející z Prachatického okresu, obce Zábrdí, zaučil obsluhovat le této stanice vedoucího III. OB Bohu-

mila Supa a učitele Ouředníka do obsluhy přístroje, takže uvedená odbojová organizace měla výtečné prostředky k předávání zpráv i mimo osobního spojení s Josefem Hasilem.

V devátém díle seriálu, který byl nazván Agenti – chodci má vstup rovněž Josef Hasil a dva vstupy autor tohoto článku Josef Dolejší. Ten hovoří o vyhledávání vhodných míst pro schozy parajednotek v případě válečného konfliktu mezi Východem a Západem, divák spatří ukázky šifrovacích značek, textů a čísel uplatňovaných odbojovými lidmi. V této části pořadu pak shlédneme filmové snímky města Písku, v němž bylo sídlo a ústředí III. OB. Zde si dal kameraman velmi záležet, takže snímky tam zveřejněné by mohly sloužit i pro cestovní kanceláře k propagaci cizineckého ruchu. I další filmové záběry jihočeské krajiny svědčí o vytříbeném vkusu tvůrců pořadu.

V pořadu Agenti – chodci vystupují však i další účastníci odboje, kteří v době studené války vstoupili do zpravodajských služeb se středisky ve Frankfurtu nad Mohanem a Reensburku. Byl to pan Mašek z Českých Budějovic, Šeda, Kašpar Pátý, Rambousek Ota, Herbert Němec, jako oběť Miroslav Čapek, Rudolf Boleslav z Brna, později to byl i Václav Vejsada a další. Zpravodajskou sekci českou vedl Reichl Bohumil za pomoci USA zahraniční odboj vedený naší emigrací Fr. Moravcem, Petrem Zenklem a Radou svobodného Československa,

Ať mír dál zůstává s touto krajinou...

Foto J. Dolejšího z Písecka

gen. Ingrem, Dr. Klímkem a mnoha dalšími odbojáři, o kterých nám také podává zprávu Karel Kaplan a jiní autoři.

Diváka však také zaujmou snímky pohraničního pásma, do něhož v době studené války obyčejný turista nemohl vkročit s nápisy Landes – Grence. Dočkali jsme se tedy v seriálu Československo ve zvláštních službách rozboru komunistické zlotřilosti světového rozsahu s účastí všech protagonistů té

doby, ať již politických či zpravodajských a tajných služeb studené války, doby koncentračních táborů teroru a útaku v nejširším měřítku.

Jme povinni díkem tvůrcům těchto pořadů, zejména režiséru Vitu Hájkovi, který do Jižních Čech přijel vyhledat prameny a účastníky třetího odboje, dokud žijí. Také ostatní tvůrci pořadu mají naše sympatie a úctu.

Je naší hlubokou povinností, protože

cítíme, že jsme posledním článkem těch, kteří přežili, v jejichž vědomí je napsáno – nezapomeňte na bratry a sestry. Ať počítají všichni oběť s naší úctou a vděčnou láskou za to, že byli vybráni jako čistá oběť pro blaho vlastního národa. Tuto připomínku ThDr. Huvara pronesenou na setkání ve Znojme budeme, dokud žijeme nosit ve svých srdcích.

Josef Dolejší, Česká republika

Strategie globalismu

Tento nový fenomén lze definovat takto: Globalizace je ideologie založená na světové bázi expanze finančního kapitálu a jeho reprodukce. Postrádá ale ducha (Svatého), je to démon pro peníze. V současné době proniká do méně rozvinutých zemí světa. K těm patřila východní Evropa, včetně bývalého SSSR, Asie a Afrika koncem 20. století. Čína prodělává renezanci demokracie a ekonomického rozvoje nezávisle už od tak zvané „kulturní revoluce“ a jejího pokračování v období let 1978 až 1985 za velkou čínskou zdí.

Tuto novou ekonomickou strategii můžeme přirovnat k vítěznému světovému tažení oblíbených „hamburgerů.“ Nové „impérium“ už nemá hranice na Západě a nebude mít ani na Východě. Jeho globální centrum je světový „business“, který postupně ovládne celou zeměkouli, státy a národy. Důsledky si lze jen těžko představit. Novodobé pohanství a ateismus ale bude největším nepřítelem křesťanství na zemi ve 21. století.

Za éry komunistické a socialistické diktatury a bolševické propagandy ve formě „internacionalismu“, která se řídila teorií „marxismu – leninismu“ se měl svět postupně obrátit ke komunismu a vymazat kapitalismus a imperialismus z povrchu země pod heslem „Proletáři všech zemí spojte se!“

Tento politický a ekonomický experiment dosud žije v srdcích post – komunistů ve východní Evropě. Ideologie nemůže nikdy zemřít, protože je to stále

živá myšlenka, která ve formě rafinované plitické propagandy ovládla myšlení staré a nové generace po celé 20. století v mnoha zemích světa. Na prahu 21. století znovu ožívá v České republice, kde socialistická demokratická levice a ortodoxní komunisté se znovu vrací k moci. Tuto novou vývojovou etapu můžeme označit jako komunistický kapitalismus ve východní Evropě. Je to paradox dnešní doby, pokud to není šedivý záměr globalizace.

V minulosti po druhé světové válce se v poválečném Československu rovněž odehrával mocenský boj mezi pravici a levicí. Na vahách osudu národa byla tehdy na jedné misce demokracie a svoboda na druhé misce totalita a nesvoboda v podobě komunistické diktatury. Rozhodovalo se budoucnosti Československa. Paradoxem té doby byl zákaz velmi silné pravicové strany, která sdružovala soukromé zemědělce a rolníky, byla to Agrární strana, obviněná z kolaborace. Následky nikdo netušil, snad jen KSČ, která měla otevřenou cestu k moci a mohla snadněji provádět kolektivizaci v zemědělství a zakládat JRD na Slovensku a JZD v Čechách a na Moravě počátkem 50. let minulého století. Pravděpodobně by ani komunistický únorový puč v roce 1948 neproběhl tak snadno. Po boji je ale každý generál, že ano.

Socialismus a komunismus neměl naději na další přežití koncem 80. let v důsledku ekonomických a politických potíží a stagnace kapitálu. Východní Evropa

je ale stále pod vlivem této ideologie, i když po roce 1989 změnila politický kurs, aby se otevřela cesta ke svobodě podnikání a demokracii. Dnes se Evropa spojuje v rámci EU a kapitalismus pronikl až do centra bolševické revoluce do Ruska.

Nová ideologie a business kráčí společně světem pod názvem „globalismus.“ Do jaké míry to ovlivní nezávislost a svobodu a ovládne myšlení lidské světové populace na zemi, ukáže nedaleká budoucnost.

Každá akce vyvolává reakci. Tento zákon platí i pro novou světovou soustavu. Nepřítelem globalizace je terorismus ve všech podobách destrukce demokracie, svobody a člověka. Není vyloučeno opakování minulosti z 20. století v podobě finančního chaosu na světové burze a krize kapitálu. Hrozba třetí světové války není utopie. Lokální válečné konflikty se nepravděpodobně opakují jak v Evropě tak v Asii i Africe, která se podobá nevyhaslé sopce. Současný terorismus je trvalé nebezpečí pro mírové soužití národů. Existence modré planety Země je stále reálně ohrožena na cestě do budoucnosti nebo k zániku. Život člověka bez křesťanské víry a identity rodiny a národa je jako vesmírný šedivý prach, který pokrývá nedaleký Měsíc. Je to planeta bez života a naděje.

Biblická „Sodoma a gomora“ je varování a zrcadlo 21. století a může také být vzpomínkou na budoucnost.

*Přemysl Neuman
Kalifornie*

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Kde domov můj...

I. Za chlebem

Jižní Čechy představovaly od pradávna svébytnou součást českého státu. Jsou proslulé svou podmanivou krásou přírody, ale i pestrou a poutavou historií i bohatstvím svých památek. Jižní Čechy současnosti jsou dědicem bohatého odkazu, který zde zanechala minulost. Vděčíme této minulosti, že po dobu několik století vtiskla tomuto kraji svéráz jak v lidové tvorbě, tak i v uměleckém projevu hudebním, básnickém, historickém, malířském, slovesném i výtvarném.

V naší nepříteli daleké minulosti, tedy v druhé polovině předminulého století a století minulého známe Jižní Čechy jako kraj zemědělský s nedostatkem průmyslu.

V té době, v níž byly selské rody požehnány početnými přírůstky dětí na naší vesnici, docházelo k tomu, že lidé se ohlíželi po možnostech uplatnění v daleké cizině nebo až za mořem.

V říši Rakousko-Uherské, jejíž součástí bylo i království české, v druhé polovině 19. století pracovalo mnoho agentů, kteří vyhledávali zájemce o vystěhovalectví za moře a organizovali jejich cestu po moři, která trvala skoro vždy 14 dní. Vybírali si od zájemců poplatky na úhradu režie i odměny. Tito lidé odjížděli do zámorí „za chlebem“, jak oni říkali. Bylo jich tehdy mnoho a odcházeli ze svých rodných domovů s vědomím, že snad již nikdy svá rodiště, sourozence a rodiče nespátrají.

V našem pojednání máme příležitost se blíže seznámit s osudem jedné Jihočeské rodiny a jejich dvou dětí, s osudem zvláště výrazným a úspěšným. Byl to kovářský pomocník, řemeslu vyučený ve vesnici Budyni, František J. Vlček.

Narodil se 4. ledna 1871 jako čtrnácté dítě. Pozdní dítě, které nebylo s radostí očekáváno, co tedy zbývalo? Strčili ho do necek a pod postel, aby nepřekážel. Ve své knize, kterou napsal v Americe ve svých plných tvůrčích letech „Povídka mého života“ říká: „Než vrozená добрota našeho venkovského lidu a láska k mamince brzy způsobily, že zapoměli na počáteční nevělu a nepřízeň ke mně.“ Vyrůstal tedy v pravé rodinné lásce a shodě.

„První bolestné loučení bylo v naší rodině, když odjížděla má sestra Anna do Ameriky. „Aninko,“ ptám se, „jak můžeš jít tak daleko od maminky? Možná, že se s ní již nikdy neshledáš.“ „Jednou musíme z domu všichni.“ Odpověděla sestra. Doprovodil jsem tedy sestru až na vršíček nade vsí a díval se za vozíkem, jak pomalu mizí v dálí. Když jsem se vrátil domů, zastihl jsem maminku ve velké světnici klečící před obrazem Panny Marie, k níž se vždycky uchýlovala ve svých strastech a žalostech.

Z rodiny Vlčků je tedy první Anna, která pozná život ve

velké zemi za mořem. Sám pak František Vlček jako kovářský tovaryš, nemaje práci ve své okolí se vydal na vandr, jak bývalo tehdy zvykem u všech řemesel. Prošel jihočeský kraj, pobyl krátký čas v kovářské dílně v Českých Budějovicích, načež se pustil dál do Horních Rakous, kde našel práci v jisté továrně, avšak i tam musel práci ukončit. Vrátil se domů, když na své cestě v Mariacell se shledal náhodou se svojí matkou, sedící na nádraží a vracující se z tohoto poutního místa po vykonané pobožnosti.

Když František viděl, že nemůže být na obtíž na statku bratra Josefa, rozhodl se odejet také do Ameriky. Připravil se tajně na cestu. Když to bylo všechno hotovo, klekl jsem, tatínek mi požehnal na velkou cestu do nového světa. Ústa se mu chvěla, velké slzy mu kanuly v hlubokých vráskách po tváři. Pak vzal mou hlavu do svých dlaní, zdvihl mi tvář a dlouho mne líbal beze slova. Pak pravil: „Františku, nespouštěj se Pána Boha a nezapomínej na nás.“ Pak přistoupila maminka, objala mne kolem krku a dlouze líbala na tváře a pak mne znamenala po tvářích i čele křížkem. Josef, mne odvezl do Čičenic na nádraží, pomohl vzlýkaje do vozu. Seděl jsem u okna a hleděl do zasněženého kraje českého, na tu krásnou zem, kterou jsem ještě tak málo znal a přece tak vroucně miloval.

Za mořem

Cesta a první zkušenosti

V Berlíně jsme si prohlédli hlavní třídu „Unter den Linden“ a do Brém jsme dojeli večer. Agenti různých národností chodili mezi námi a vyhledávali svoje svěřence, druhého dne jsme jeli vlakem k moři, které bylo rozbouřené a hnali nás jako ovce na velkou loď a tam nás hned rozdělovali do různých oddílů. Na lodi byl silný zápach desinfekce a tak jsem vystoupil na palubu, musel jsem projít lodními místnostmi, ve kterých bylo napěchováno tolik lidí, že jsem si mimoděk vzpoměl na soudky se sledi před kupeckým krámkem u nás doma.

Bratr Josef mi na cestu koupil plecháč, opatřil mne chlebem a česnekem se solí a šel jsem do německé kuchyně pro horkou vodu, a tak jsem při mořské nemoci, kterou trpěli lidé při bouři, této nemoci nepodleh. Vůně mého okropu zavoněla a já slyšel dívčí hlas: „Tatínku co to tu voní?“ Pěkně oblečený pán, otec té dívky šel za mnou a ptal se jaké to jídlo nesu, že by si rád objednal. Řekl jsem mu: „To je můj okrop.“ Dal jsem mu ho a udělal si jiný. Byli šťastní a vděční, že je nemoc po mém okropu přešla.

Jeli jsme dál a sledovali ještě rozbouřené moře na palubě, kam občas vběhla velká vlna a palubu spláchla. Muž s dívkou byl krajan, pražský pekař. Jeho dcerka byla rodem Američanka. Rodiče se vrátili zpět do Prahy a nyní se opět vraceli do Ameriky.

„Vymyslel jsem něco, co v Americe dosud neznají,“ pravil mi pekař. „Podaří-li se mi to v Americe dostat na trh, stanu se boháčem.“ A ukázal mi kornoutek z jemného vysušeného těsta, jakých se dnes užívá miliony při prodeji zmrzliny pod jménem „Ice cream cone.“ Tak jsem poznal první podnikatelský úspěch.

A přišel New York

„Po půlnoci jsme přistáli u sochy Svobody. Majestátní a obrovská socha Svobody učinila na mne tak mocný dojem, že jsem se od ní nemohl odtrhnout. Po prohlídce okolí přístavu jsem na nádraží nastoupil do vlaku. Míjeli jsme obrovské lány nezdělané země, rozsáhlé listnaté lesy, pasoucí se dobytek a poznával jsem rozdíly hospodaření již v tomto vlaku. Konečná stanice Cleveland. Byl jsem u cíle.

V čekárně stál vousatý pán s mladou statnou ženou a držel v náruči holčičku. Paní se mne ptala, jestli jsem neviděl ve vlaku nějakého hochy, asi tak vysokého, ukazovala rukou. Mluvila anglicky, já ji nerozuměl, a tak začala německy: „Jak se jmenuješ?“ Když jsem řekl: „Vlček,“ chytila mě do náručí a radostně libala. Byla to moje sestra.

Nový život v Clevelandě

Vyšli jsme z nádraží, počkali, až přijede „naše kára.“ Byl to vůz na Garden Street. V Brooker Street jsme vystoupili a byli jsme doma. Sestra chystala večeři na kamnech, jaká jsem u nás neviděl. Dala pak na stůl takový kus dušené hovězí, že zakryl téměř celý talíř. Takový kus masa! U vodňanského mistra bývala sotva polovina pro celou rodinu. Nesnědl jsem ani polovinu a myslel jsem si, že mne tak vítají, ale později jsem poznal, že taková jídla jsou zde běžná.

František Vlček postupně poznal Guinci Street, kde byli jen Češi, dále českou osadu Žižkov, kde je také kostel P. Marie Lurdské a jiné české čtvrtě a jejich obyvatele. Měli zde vlastní obohody, hostince, živnosti, jiní pracovali v továrnách, v nichž byli již čeští mistři. Prošel sám různými zaměstnáními až po různých zkušenostech dospěl k tomu, že si sám zřídil první kovárnu na kamenické nářadí a jeho ostření. Budoval svůj podnik obezřele, žil společensky jako věřící křesťan, rozšiřoval svůj podnik, v němž sám zaváděl technická zlepšení k ulehčení těžké práce zaměstnanců, sám měl mnoho patentů, neustále podnik rozšiřoval, i když musel překonávat nejrůznější potíže. Přešla první světová válka a po ní stagnace. Zajel si s rodinou do svobodného Českoslovenka, v rodné obci se sešel se svými rodáky a po návratu do USA, když spatřil sochu Svobody, řekl: „Jsme zase doma.“

Svoji továrnu znovu pozvedal, on kovářský tovaryš, narozený v Jižních Čechách, nyní známý půmyslník v obchodním světě Ameriky a vážený občan Clevelandu, majitel rozsáhlého výrobního podniku, v němž tehdy pracovalo již více jak 500 zaměstnanců. Finančně podporoval i akci T. G. M. v jeho odboji. Jeho literární dílo: „Povídka mého života“ může být učebnicí i pro nynější generace emigrantů.

Jako další rodina, která odjížděla z Čech do USA, byla rodina Souhradova rovněž z Jižních Čech. Zapustila své kořeny v USA, ve státě Iowa. První předek této rodiny spatřil sochu Svobody roku 1891 a další následovali do roku 1899. I oni se dopracovali výrazných výsledků ve své práci. Rodina je široce rozvětvena a udržuje se svou starou vlastní těsné styky. V Písku a okolí žije několik rodin Souhradů a nejnámější, Jiří Souhrada snad každým rokem zalétá do USA.

Z Jižních Čech přišlo „za chlebem“ do USA stovky, možná i tisíce lidí. Jistě by to bylo vhodné jejich osudy podrobněji popsat jako příklad novým českým emigrantům

II. Za svobodou

Do Spojených států Amerických za svobodou

Byl to únorový puč roku 1948 komunistické strany, který ohrozil každého, kdo byl spjat s Masarykovou a křesťanskou humanitní demokracií. Již koncem března 1948 odešel do zahraničí Václav Hesoun z Prachatic, usadil se v Clevelandu a tam spolu s Dr. Hyvnarem pracovali na návratu demokracie a svobody do Československa.

Jejich činnost v různých organizacích, zejména v Radě svobodného Československa a Československé Národní radě Americké, vykazuje velmi záslušnou práci jejich i jejich spolupracovníků v tomto směru. Odkazují však laskavého čtenáře na svoji publikaci knižní Svědectví doby, v níž těmto pracovníkům, odbojářům věnuji určitou kapitolu.

A nyní obraťme svou pozornost k největšímu českému městu po Praze - Chicagu

Tato nadsázka vznikla v dobách, kdy české vystěhovalectví vykazovalo zenit a kdy se v Chicagu stal starostou Čech pan Čermák, po němž se jmenuje jedna z hlavních ulic.

Když se stáhly černé mraky komunismu nad Československem, mnoho Čechů i Slováků podniklo cestu za svobodou do Ameriky. Odbojová práce těchto lidí byla provázána s odbojem v Clevelandu a jiných městech v USA, neboť přední členové těchto organizací (Hesoun, Hyvnar) usilovali o sjednocení odboje proti komunismu v celých USA. K nejznámějším usedlíkům z této novodobé historie patří Josef Hasil, známý veřejnosti jako „Král Šumavy,“ Karel Švec, bývalý politický vězeň uprchlý z koncentračního tábora Rovnost na Jáchymovsku, Jerry Křepelka a další, nyní žijící v Chicagu - Berwynu a Ciceru, Václav Peroutka, žijící ve Western Springs, Vladimír Král a pan Pistorius, kteří se usídlili na Floridě a další, nám méně známí i neznámí, kteří jsou členy nejrůznějších organizací a spolků českých i moravských, vedou pospolitý a společenský život, udržují český jazyk, zvyky a tradice. Tito lidé vynikali statečností a obětavostí a svým životem se řadí k významným osobnostem odboje.

Osud Josefa Hasila je znám veřejnosti z bohaté publicity doma i v zahraničí filmem režirovaným Kristinou Vlachovou a vykazuje i vstupy ve filmovém seriálu Československo ve zvláštních službách, vysílaném Českou televizí na druhém programu v této době.

Rovněž musíme zaznamenat osud bývalého politického vězně Karla Švece, žijícího také v Berwynu, uprchlého z koncentračního tábora Rovnost v oblasti Jáchymova. Na uranovém dole Rovnost pracoval jako palný nynější plukovník Bedřich Hamer ze Znojma. Byl vojákem z povolání a byl zařazen jako pyrotechnik a zbrojář u 24. pluku v Znojmě, pak přeložen jako zbrojář do Chomutova, a když odmítl vstoupit do KSČ, byl propuštěn. Musel nastoupit jako střelní mistr do dolu Rovnost. Tam pomáhal vězňům k útěku. Poznal i Karla Švece a po čase jemu i dalším pomohl k útěku. Měl je týden u sebe, a když opadl poplach, vybavil je na další cestu. Později byl sám zatčen a pracoval 10 a půl roku na Příbramsku. Je nyní ve spojení s Karlem Švecem a často si dopisují. (Pokračování příště.)

Josef Dolejší, Písek ČR

Psaní s překážkami

Dostala jsem dopis z Evropy. Psala mi tetička z otcovy strany, která se občas pozeptá, jak se nám, na druhé straně oceánu, daří. Je velmi snadné odpovídat na dopisy tetičky. Otázku, jak se nám daří, odpovíme většinou jednou větou. V Americe se každému daří dobře, i kdyby člověk zmíral hladu, anebo nemocí. Skutečný dotaz po zdraví a po způsobu života, už je něco jiného: je to záležitost soukromá, která se řeší mezi čtyřma očima mezi nemocným a jeho lékařem, mezi manželi, anebo v krajním případě, mezi člověkem ublíženým a jeho právníkem. Veřejně tuto otázku zodpovídáme vzletným „Just fine!“ anebo podobnou zdravicí. Tímto rituálem jsou obě strany spokojeny: dotyčná osoba, která se ptá, i osoba odpovídající (v tomto případě já). Zachovaly jsme se přesně podle amerického bontonu.

Nutno však podotknout, že se jedná o zvyk čistě americký, který není radno používat v jiných zemích. Stalo se mi totiž jednou při návštěvě své vlasti, že jsem nedopatřením oslovila sousedku slovy - jak se máte? - načež udivená paní, nezvyklá zájmu o její bytost ze strany cizí osoby, mne chytla za rukáv a než jsem se vzamatovala, musela jsem vyslechnout stížnosti týkající se jejího zdraví, nezájmu lékařů, starostí s dětmi a nakonec i problému s tunelováním místní banky. Možná, že by byl následoval ještě další výčet problémů, kdyby mne jiná sousedka, která vyběhla z domu, neupozornila, že mi v kuchyni přeteklo mléko. Od té doby mne však sdílí paní už z dálky zdraví v naději, že mi zas poví něco ze svého pestrého života.

Avšak vraťme se k dopisu evropské tetičky. Ležel přede mnou, trochu pomáčkaný, v rohu roztržený, nenápadně přelepený kouskem lepicí pásky. Už jsem chtěla obálku otevřít, když se ke mně naklonila dcera a prohlásila: „Tohle psaní se mi vůbec nelíbí. Někdo s ním manipuloval. Tady v rohu je trhlina a sype se z něj nějaký prášek.“

Dcera má neobyčejnou fantazii, což ve většině případů je celkem dobrá vlastnost. Avšak tentokrát poznámka nepřišla

právě vhod. „Prosím tě, to nic není,“ odpověděla jsem poněkud nevrle. „To asi teta zadělávala na knedlíky a zapomněla si umýt ruce. To je jen troška mouky.“

Je zapotřebí, aby matka, jako žena zkušenější a doufám, i moudřejší, občas krotila dceřinu obrazotvornost. Na druhé strně však jsem musela souhlasit s její teorií. Dopis nevypadal věrohodně. Jakoby někde spadl do kaluže a čísi ruce se snažily jej očistit a vysušit, aby příjemce nic nepoznal. Sémě nedůvěry bylo jednou zaseto a začalo klíčit a bujet do nadměrných rozměrů. Možná, že má dcera pravdu a její názor na nebezpečí, které číhá v poškozeném dopise, je oprávněn. Od onoho tragického dne v září, dějí se u nás nepěkné věci. Třebas případ s anthraxem. Zdánlivě nevinný prášek, obsažený v několika dopisech, měl za následek smrt nic netušících osob. Vražedný nástroj stal se postrachem nás všech, kteří denně přijímají poštu. Co kdyby se byl můj dopis, cestou z Evropy do Ameriky, dostal do rukou vraždicích teroristů? Stačilo pootevřít zalepenou obálku, poprášit obsah dopisu malou dávkou smrtonosného anthraxu a poslat dopis na místo určení.

Polila mne hrůza z nepředstavitelných následků. Srdce se rozeběhlo závodní rychlostí, adrenalin nezůstal daleko pozadu, žaludek se zkroutil představou blížícího se konce. Co teď? Mám zavolat lékaře? (Jak rychle asi působí anthrax na lidské pokožce?) Mam vyčkávat? Duševní chaos a bezmezný strach zastřely můj zrak a logické myšlení. Mam vytočit 911? Anebo se rozjet přímo na policii? Rozhodla jsem se pro poslední možnost. S dopisem zabaleným v novinách (kam jsem jen položila rukavice?) vsešla jsem do auta a rychlostí určitě zakázanou, se řítla k příslušným orgánům.

Na policii vládlo nezvyklé ticho. Mladík za přepážkou luštil v novinách křížovku; občas pozvedl hlavu a z dlouhé chvíle pozoroval dvě mouchy s bzukotem se honící kolem zažloutlé lampy.

Zadýchaná vsunula jsem dopis pod skleněnou přepážku. V rychlosti jsem vysvětlila svůj problém. Mladík položil

tužku a dlouho si mne prohlížel. Konečně vstal, nedůvěřivě střelil okem po zašpiněné obálce a beze slova zmizel v tmavých útrobach kanceláře. Zavládlo zlověstné ticho, jen tlukot mého srdce odpočítával drahocené vteřiny. Stojím u dveří a čekám...

Jak všichni víme, čekání je záležitost ne právě příjemná. Jako mladí zamilovaně čekáme na svou první lásku, zatímco náš miláček se někde bezstarostně toulá. V zimě čekáme netrpělivě na autobus, zkřehlí mrazem a při tom zlořečíme osudu, že nám nedal do vínku domov v některém z teplých krajů, jako je Austrálie, kde i v lednu slunce hřeje a milosrdný vánek vám omývá zpoceně tváře. A teď tu čekám já, bezmocná a opuštěná, protože nevím, co přinese zítřek.

Konečně slyším kroky; ke dveřím se blíží několik postav. Tiše se radí, pak souhlasně přikývují hlavami.

Sláva, přichází pomoc! Zhluboka si oddychnu. Vždycky jsem věřila v pozitivní vliv policie, i když mi několikrát, samozřejmě nespravedlivě, uštedřili pokutu za poněkud rychlejší jízdu autem.

Nejstarší z mužů ukázal na obálku a řekl věcně: „Vezměte si ten dopis a jděte domů. Moc se toho nedotýkejte; položte ho na stůl a čekejte. Za chvíli jsme u vás.“

Přijeli v doprovodu kvílící sirény během několika minut. Ještě než jsem stačila vytáhnout klíče ze zámku, stáli ve dveřích. Byli tři, ochránci zákona, vybroušení gumovými rukavicemi a nádobou s chemickým přípravkem. Za nimi dva tajní v civilu; zůstali stát u domovních dveří a jestřábím zrakem pozorovali okolí. Bylo to přesně jako ve filmu. Špionážní příběh s policií na stopě zločinců a já - hrdinka hollywoodské detektivky. Jenomže, tentokrát tu chyběl pan Spielberg a hrdinka filmu se docela nehezky trásla strachy.

Někdo stisknul plechovku s postřikem a pokoj naráz zmizel v mlhavém závoji. Pohádkový dým z Aladinovy lampy naplnil místnost štiplavou vůní desinfekce. Šedomodrá pára se nesla tajemně vzduchem a dopadala na zem v podobě drobných kapek. Byly všude: na stole, na koberci, na tmavě modrých uniformách strážců bezpečnosti. Když se vzduch vy-

čistil a temný závoj chemikálií ustoupil slunečním paprskům, chopil se jeden z policistů dlouhých kleští a opatrně, aby mu ani zrníčko prachu neuniklo, vsunul dopis do plastické obálky. Operace skončila. Svlékli gumové rukavice, zasalutovali a stejně rychle, jak přijeli, odešli. Zbylo po nich jen několik kapek sra-

ženého plynu a nasládlá vůně nemocničního prostředí.

Tím také končí celý příběh. Dopis poslali do laboratoře k prozkoumání, výsledek prý mi pošlou za týden. Uplynul měsíc, dva a ještě dva další; po dopise není ani památky. Občas zavolám na policii a zeptám se, jak pokračuje vy-

šetřování. Jsou velice udivení. Prý o žádném dopise nevědí. Jako by zmizel z povrchu zemského.

Život jde dál. Evropská tetička se neozývá a já si marně lámu hlavu, co asi obsahoval osudný dopis.

Vlada Williamsová

Setkání

Ve čtvrtek 27.června 2002 se setkali tři přátelé. Bylo to neplánované setkání v kostele. Seděli poblíž sebe a při mši svaté si podávali ruce, zdravili se pozdravením pokoje. Všichni tři měli z tohoto setkání radost. Již od roku 1989 přijížděl do naší republiky pan Josef Tománek. Většinu svého života strávil v emigraci v Americe, kam musel v padesátých letech odejít, protože mu hrozilo vězení. Nechtěl znovu prožít vězení. Byl vězněn od Němců, od Rusů a nyní ho chtěli zavřít čeští komunisté. V Americe měl různá zaměstnání. Při tom všem psal knihy, které burcovaly Čechy v zahraničí. Je to nejen spisovatel, ale i básník a hudební skladatel. Napsal několik desítek knížek i hudebních skladeb. Známe se spolu od roku 1990, když jsem vydal první knížku Rudé temno nad Vysočinou. Každým rokem jezdil k nám do Čech, nyní se již do Čech odstěhoval natrvalo. Počítáme ho do rodiny. Před několika léty jsem ho seznámil s dalším mým přítelem.

Je to lékař. Má mnoho titutů, ale já je nepoužívám. On slyší na to, když mu řeknu, pane doktore. Je to doktor Václav Tošovský. Člověk světového jména. Napsal mnoho knih, většinou vědeckých, které jsou překládány *do angličtiny i jiných řečí*. Píše i povídky, které se pěkně čtou a jsou poutavé. Hlásí se k Vysočině, kde se v Proseči narodil. Byl poslán od ministerstva zdravotnictví do Ameriky, kde zdokonalil svoje vědomosti a potom je uplatňoval u nás. Byl padesát let chirurgem o čemž píše v jedné své knize.

Jednou za mnou přišli známí, kteří měli děvče, které narazilo v 11 letech do skleněných dveří a na ruce u ramene

došlo k přecházení žil. Lékaři řekli, že ji budou ruku amputovat, protože už v ní nikdy nebude mít cit. Přišli ke mě a já je zavedl k panu doktorovi s prosbou, aby děvče vzal do Prahy a tam jí tuto ruku zachránil. Naděje velká nebyla, ale jak se mi později pan doktor svěřil, modlil se za to, aby se to povedlo. Jistě že těch modliteb bylo víc, a tak se vrátila domů s oběma rukama. Asi za dva měsíce jsme s manželkou navštívili tuto rodinu a děvče nám přineslo na stůl v té ruce hrneček kávy.

Pan Tománek mi přinesl novou knížku, kterou mu právě vytiskli. Jsou to většinou verše. Mistrně je v nich vystižena doba současná u nás i ve světovém měřítku. Pan Tománek je věřící člověk a dovolává se pomoci Boží, Panny Marie a všech svatých, zvláště patronů českých, které má ve veliké úctě. V jeho knížkách je chválen Bůh, o mocných tohoto světa píše to, co si zaslouží.

Já jako poslední z té trojice, také jsem už pár knížek napsal. Jsou to knížky obyčejné, psané srozumitelnou řečí, píše je zemědělec upracovanou rukou, která ještě více ztvrdla v jáchymovských koncentracích v uranových dolech, kam mě komunisté zavřeli. Všichni tři jsme už pokročilejšího věku a věříme, že se setkáme tam u nebeských bran a budeme se věčně radovat z toho, co jsme napsali, nebo co jsme dobrého udělali.

Někteří lidé se těší, že vstupem do EU bude nastolen v naší republice pořádek a lepší zákony. Když se na to lidé dívají, myslí si pravý opak. Jsme v rozpacích, když vidíme staré strejce, jak házejí kamením po malých děvčatech. Toto se děje v Anglii. Televize přináší záběry z toho, jak policie a rodiče dětí vodi malé děti do školy. Jsou tam potyčky s policií, která se může jen slabě bránit, aby neporušovala zákon o svobodě shromažďování. Nebo, když vidíme demonstrace v

Itálii, Španělsku a Francii. Při těchto demonstracích jsou zapalována auta a ničeno, co je v cestě. Tak o takovýto pořádek nestojíme. Až půjdeme do Evropy, musíme omezit plochy obilí a stavy zvířat a další věci, které ovlivní celý náš život. Někdo zase myslí, že je potřeba sjednotit Evropu proti vlivu Ameriky. Dnešní Evropa už není tou Evropou, co po ní chodili svatí Cyril, Metoděj a Benedikt, Evrpou křesťanskou, ale Evropou ateistickou. Jsou zde uzákoněny potraty a eutanázie a další věci, na které nejsme zvyklí. Modleme se, aby tito patronové Evropy se za nás přimlouvali, aby se Evropa stala opět Evropou křesťanskou.

Bohumil Černík

Česká Rybná u Skučky

GOVERNOR GEORGE H. RYAN

Salutes

CZECH CULTURE

With a Gymnastic & Acrobatic
Performance by

SOKOL

TNT

TEAM

AMERICAN SOKOL

Educational & Physical Cultural
Organization founded in 1865

FRIDAY, AUGUST 16, 2002, NOON

JRTC – OUTSIDE PLAZA
AT CLARK & RANDOLPH

100W. Randolph, Chicago

Sponsored by Governor's Office
of Ethnic Affairs

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Hrabě Leopold Berchtold (1759-1809)

osobnost světového významu

Leopold I. hrabě Berchtold se narodil ve Stráži nad Nežárkou roku 1759. V Olomouci a Vídni vystudoval práva a filosofii. Díky finanční podpoře tety Eleonory z Petřvaldu mohl v mládí procestovat velký kus světa. Téměř dvacet let cestoval po celé Evropě, severní Africe, Malé Asii a Palestině. Po návratu z ciziny se oženil s Johankou Magnisovou a ujal se správy dědictví po tetě Eleonore. Stal se majitelem Buchlova a Žeravic.

Pro své znalosti a šíři zájmů se stal osobností mezinárodního významu. Svůj život zasvětil vědeckému bádání, humanitě, lékařské osvětě a sociální podpoře těch nejchudších. Vědecké poznatky publikoval v několika jazycích. Během cest si všiml sociálních podmínek obyvatelstva a zdravotních poměrů, o kterých vydal hned několik publikací. Za svou lidumilnou činnost byl několikrát oceněn řády a členstvím v mnoha evropských filantropických spolcích - například patřil mezi nejvýznamnější zahraniční členy Královské filantropické společnosti v Londýně. Za zásluhy v mede-

cíně byl Leopoldovi I. udělen čestný doktorát medicíny vídeňské univerzity.

Po návratu z cest se začíná Leopold I. plně věnovat lékařské osvětě a sociálním podmínkám svých poddaných, zvláště těch nemajetných. Poskytoval jim všemožné úlevy, služby a dary. Sirotky od 8 do 20 let ročně obdaroval soukenným kabátem, kalhotami, spodky, košilemi, botami a kloboukem...

Leopold I. Berchtold zdokonaloval své hospodářství zakládáním ovocných sadů a vinohradů, věnoval se šlechtění domácího zvířectva a technických plodin. Snad nejvíce se do historie zapsal svou činností v oblasti lékařství. Zámky v Buchlovicích a Žeravicích proměnil v nemocnice, kde byli léčeni jak vojenští pacienti, tak i civilní, a to zcela bezplatně. Sám s rodinou bydlel na hradě Buchlově a ve starém loveckém zámečku na blízké Smrad'avce, nazvané po něm Leopoldovem. V roce 1807 měla nemocnice v Buchlovicích více jak 150 lůžek, jednoho lékaře, dvě ošetřovatelky a spoustu pomocného personálu. Hrabě Berchtold denně dohlížel na nemocné a chod nemocnice, řídící se jím vypracovanými provozními předpisy. Nemocní byli roztríděni v pokojích podle pohlaví, choroby a majetku. O každém z nich byl veden podrobný chorobopis.

Všechno svědčí o vysoké odborné úrovni vedení nemocnic. Pro negramotné vydával Leopold I. Berchtold varovné tabulky převážně proti nakažlivým chorobám, sestavil předpisy bezpečnosti práce při různých řemeslech, propagoval hromadné očkování proti neštovicím a obživování zdánlivě mrtvých. Publikaci na téma obživování věnoval přeloženou francouzskému národnímu shromáždění.

Doporučoval při fyzické práci ochranné pracovní pomůcky, kladl zvýšené požadavky na osobní hygienu a zdravé ži-

votní prostředí, zdůrazňoval význam pravidelného cvičení pro upevnění zdraví. Byl autorem „Poučení pro cestovatele“ obsahující první pomoc. Další jeho spisy se týkaly záchrany tonoucích, ošetřování ran při kousnutí psem, prevence moru, ochrany zvířat, atd.

Jeho osvětová a sociální činnost se svým způsobem nakonec nevyplatila, při návštěvě vojenského lazaretu na Velehradě se nakazil tyfem od francouzského vojáka. 26. července 1809 Leopold I. Berchtold podlehl smrtelné chorobě ve věku 50 let. Rodinou a neméně zarmoucenými poddanými byl vyprovozen k poslednímu odpočinku v rodinné hrobce v kapli sv. Barbory na svém buchlovském panství.

Leopoldova vědecká práce a sociální činnost je o to výraznější, že šlo o příslušníka šlechtického rodu. Historik František Palacký o něm napsal: „...památky tohoto muže v letopisech mravně vzdělanosti jako hvězda první třídy se skvělící zasluhuje mezi Slovany, jimž on náležel, obnovována býti.“

Alena Kovářiková
Česká republika

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na radiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am
a v úterý a ve čtvrtek
v 9.30 pm

Vila Tugendhat

Pohled na Vilu Tugendhat

Vila Tugendhat, dílo světové funkcionalistické architektury, byla nedávno jako jedenáctý objekt v České republice zapsána do Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. O jejím zápisu se rozhodlo po náročných jednáních Výboru pro světové dědictví v Helsinkách. Důvodem bouřlivé diskuse odborníků byla skutečnost, že se jedná o moderní architekturu a členové komise bývají většinou spíše konzervativní. Rozhodnutí o zaregistrování funkcionalistického domu lze tedy chápat jako průlomové. Vila Tugendhat je první tuzemskou památkou moderní architektury, již se tohoto ocenění dostalo. A zároveň je teprve čtvrtou moderní pamětihodností na světě, kterou tímto oceněním komise poctila.

Během 19. století se Brno stalo centrem textilní výroby tehdejšího Rakousko - Uherska. Výsledkem rozvoje průmyslu byl i růst brněnské populace, který vyvolal výstavbu nových předměstí - mimo jiné Černých Polí, kde se vila Tugendhat nachází. Příznivá poloha Černých Polí vůči centru města a jejich topografické přednosti rychle vedly ke vzniku jedné z brněnských prestižních vilových čtvrtí. Jižní svahy nad městským parkem Lužánky s nádherným výhledem na centrum Brna brzy pokryl koberec vil. Kolem roku 1900 byla na úpatí jižního svahu postavena vila ve stylu art-nouveau pro rodinu Löw-Beerů. Když se v roce 1928 Greta, dcera továrníka Löw-Beera, podruhé vdávala za dalšího továrníka Fritze Tugendhata, dostala věnem horní část pozemku nad vilou Löw-Beerů. Příprava stavby nové rezidence mohla začít, manželé ještě během svého pobytu v Berlíně r. 1927 kontaktovali prostřednictvím historika umění Eduarda Fuchse architekta Ludwiga Miese van de Rohe. Mladému páru se zalíbil dům Eduarda Fuchse v neoklasicistním slohu, který Mies navrhoval. Během návštěvy u pana architekta pár shlédli projekt německého pavilonu na světovou výstavu v Barceloně a paní Tugendhatové se nový styl natolik zalíbil, že Miesově cestě do Brna již nic nebránilo.

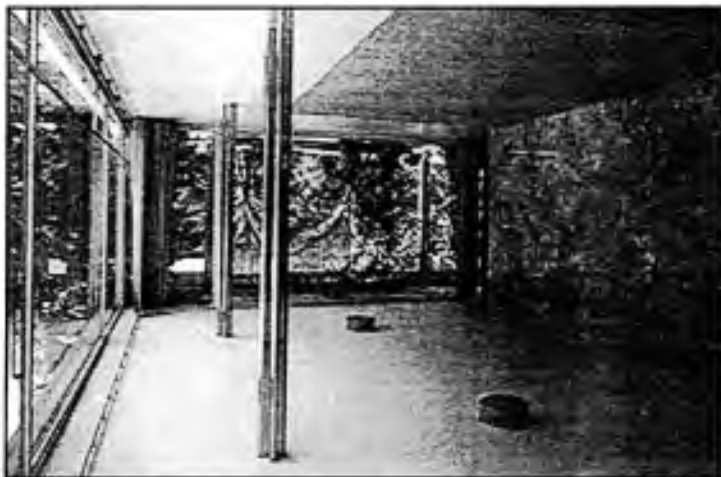
Mies přijel do Brna v září 1928 a byl parcelou uchvácen. Ihned začal na projektu vily pracovat a do konce roku již existoval projekt, který uváděl myšlenky barcelonského pavilonu do praxe. Stavba byla realizována od července 1929 do konce roku 1930, Tugendhatovi se nastěhovali do vily v prosinci 1930. Původní architektovy obavy z možného nekvalitního provedení stavby vyvrátila desítka moravských stavebních firem, která vilu pod vedením brněnské stavební firmy Moritze a Artura Eislerových zrealizovala.

Přístup k domu je možný ze severní strany z ulice Černo-polní. Poměrně neatraktivní uliční fasáda je prolomena přímým vstupem na terasu s nádherným výhledem na historické centrum Brna. Přívětivá křivka mléčného skla uvádí návštěvníka do vstupního foyer s travertinovou podlahou, ebenovými vestavěnými skříněmi a sádrovou omítkou. Již v tomto prostoru nám Mies naznačuje, že je mistrem detailu. Materiálů sice nepoužívá mnoho, zato však s velkorysostí jemu vlastní. Vila Tugendhat je důkazem nutnosti technického vzdělání architekta.

Vrátíme-li se zpět do vstupního foyer, zjistíme, že horní podlaží vily okupují ložnice členů rodiny s hygienickým zázemím. Z pokojů je přímý přístup na venkovní terasu. Z foyer lze sestoupit do spodního patra, které z velké části vyplňuje obytný prostor pojímající obývací pokoj, jídelnu, pracovnu, knihovnu a příležitostně i domácí kino. Obytný prostor spodního patra hraje nejdůležitější roli v přínosu vily Tugendhat do dějin světové architektury. Ústředními prvky prostoru jsou onyxová dělicí stěna a původně makasarový segment vymezující jídelní prostor. Jižní stěna je celá prosklená s možností úplného zasunutí tří megaoken do spodního podlaží.

Rodina továrníka Tugendhata vilu obývala pouhých osm let. V obavě před nacisty všichni emigrovali do Švýcarska a následně do Venezuely. Za války byl dům po různu pronajímán, přestavován ale také zdevastován. Po válce objekt sloužil různým účelům, v osmdesátých letech přešel do majetku města. Nyní vilu spravuje muzeum města Brna. Prohlídky vily jsou denně kromě pondělí a úterý 10.00 - 18.00 hodin, začínají každou celou hodinu a jsou s průvodcem.

Martina Bernatíková, Česká republika

Interiér Vily Tugendhat

MLADÝM

Zázrak s Bonifácem

Zkoušeli jste psát o něčem jasném, každému srozumitelném? Věci zdánlivě jasné se zdají složitější. Mám popsat skutečnost, která trvá léta, na pár řádcích. Mám popsat všednost, a přece něco jako zázrak. Dorůstáme do věcí samozřejmých, abychom se divili, jak jsme se tam dostali. Většina životních pochodů tak funguje, zvláště pak otázka postojů či názorů na prožívání víry.

Na svět se dostal právě jeden človíček. Říkejme mu třeba Bonifác. Byl veden od kojeneckých dnů k víře v Boha. Rodiče se modlili s ním, nad ním i za něj. Pozadu nezůstali ani prarodiče. On tomu sice nerozuměl, ale jakési povědomí věcí vyšších se ujalo. Jak však začal brát rozum, nedával svému okolí moc nadějí, že vyrůstá v nadšeného vyznavače Nejvyššího. Na mši svatou ho nutili, sám se tam nudil. Při „Beránku Boží“ věděl, že to delší už má za sebou. Kadidlo mu nevonělo. Než šel na náboženství, musel dostat nařezáno. Co z něj bude? V tomto věku začínají poprvé padat takové trapné otázky. Žil spokojeně a rostl vědomostmi ve škole nabytými. Najednou pocítil určitou odpovědnost na něj nakládanou. Začalo to známkami ve škole, pokračovalo doporučeními, aby se staral o babičku a mladší sestru, a končilo výhrůžkami, že jinak bude zle. Naštěstí se nenechal deprimovat podobnými moudrými doporučeními. Řekl si: Moudřejší ustoupí, a v rámci možností se pokoušel vycházet co nejklidněji s okolím. S babičkou se domluvil, sestra vzala zavděk mírným kopancem a život plynul dál. Přišla léta, kdy nemá cenu diskutovat s rodiči, kteří ničemu nerozumí. Právě tehdy se začínali rodičové obávat o jeho víru. Svou nechuť k věcem církevním dával nepokrytě najevo. Ono povědomí věcí vyšších v něm přesto zůstávalo. O tom se ale moc nebavil. Vždyť oni tomu nerozumí. Naštěstí mu už rodiče život nezepřijemňovali nucenými návštěvami bohoslužeb. I babička se smířila, že na pobožnosti chodí bez něj. Chladným ho nechávaly i mládežnické mše, přestože to tam mají takové hezké. Další etapou byla středoškolská studia. Mezi novými přáteli potkal pár stejně poznamenaných duchovní výchovou. A na tomto konci je nový začátek. Aniž bych zabíhal do podrobností, začínalo se probouzet ono povědomí věcí vyšších a hledalo, aby nacházelo. Zrodil se dospělý, pro kterého se stávala víra součástí jeho samého.

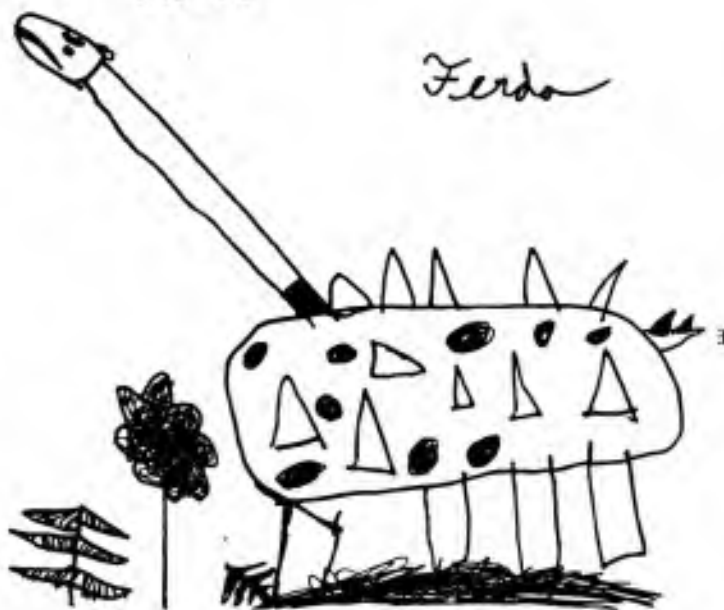
Je vůbec možné, aby se z něčeho tak obyčejného stalo něco tak velkého? I zázraky se dějí nenápadně. Čekat na velké věci a nevšímat si malých nás může stát mnoho krásných chvil. Bůh nedává vždy najednou a s velkým rámusem. Umí dávat i po kapkách, nenápadně. Ostatně tak je to pro nás přijatelnější. Lépe si ten zázrak přebereme. A s Bonifácem se zázrak stal. Akorát nebyl hned vidět.

Pavel Koudelka

Katolický týdeník 26/2002

Milý Bože, kdybys
nenechal dinosaury

vymřít, neměli bychom
krajinnu.
Uželals so
dobře

Milý Bože,
jak to, že jsi mě
dávno neoznabell
nějaka' nová kvírala?

Užle máme jen
se stara!

Honcič

Z knihy: Děti píší Bohu
Vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2000

Twenty-first Anniversary of Our Lady's Apparitions in Medjugorje

Visionaries Marija and Ivan on June 25, 2002

During the last 21 years, Our Lady's message of peace spread all over the world through pilgrims, reached homes all over the world, and made a parish of the world out of Medjugorje. This is confirmed by the presence of more than 100,000 faithful who came to Medjugorje for the 21st anniversary. It is impossible to enumerate all of the countries where the pilgrims came from: they came from all the five continents. Many local pilgrims came on their bare feet to pray to the Queen of Peace for peace.

On June 24, 2002, the eve of the twenty-first anniversary, the eleventh traditional "Peace March" from Humac to Medjugorje took place. More than 4,000 pilgrims started the march that morning in front of St. Anthony's church at Humac, praying for peace and the conversion of the world. After the blessing, given by Fr. Ivan Landeka, Pastor of St. Anthony's, the several kilometers' long line started its prayerful walk toward Medjugorje, accompanied by songs. Fr. Ljubo Kurtovic, Fr. Mario Knezovic and many foreign priests led this year's "Peace March." In Medjugorje, Fr. Branko Rados, Pastor, received the pilgrims. The march ended with a short adoration of Jesus in the Blessed Sacrament, led by Fr. Danko Perutina.

The "Peace March" is the fruit of an idea born in the hearts of Medjugorje pilgrims and friends of Medjugorje at the time of war in 1992. Although the years of war are behind us, Our Lady reminds us in her messages that there are wars "in our hearts." This 13 kilometer long March is a response to the trouble, violence and hatred, as well as an appeal to real peace and reconciliation. On Tuesday, June 25, 2002, the parish celebrated the 21st anniversary of the apparitions of Our Lady at Medjugorje. For this oc-

casion, the parishioners put up on Podbrdo, along the path leading from the place of the apparitions to the Blue Cross, five bronze reliefs representing the Glorious Mysteries of the Rosary. They are the work of the Italian sculptor Carmelo Puzzolo, whose reliefs of the Joyful and Sorrowful Mysteries, as well as the Way of the Cross have inspired the pilgrims for prayer on the Apparition Hill and on Cross Mountain for many years now.

The anniversary this year was marked by exceptional heat (38°C and more), which did not discourage numerous foreign and local pilgrims, especially youth, who came walking. Most of the foreign pilgrims from all the continents came several days before the festivities, and local pilgrims kept arriving in groups from the early morning of the feast, walking or by personal vehicles.

During the whole day, the area around the church was not only a place of prayer and recollection, but also of leisure, refreshment, encounters, exchanges, sharing and fraternal joy of thousands of pilgrims. Apparition Hill was crowded from dawn; the morning Holy Masses were celebrated in 15 languages, hundreds of priests heard confessions during the whole day in about 15 languages - in the confessionals, and also on the meadow under umbrellas. Thousands of pilgrims participated in the evening Pilgrim's Mass, which was presided by Fr. Branimir Musa, Superior of the Monastery of Humac, and concelebrated by Fr. Slavko Soldo, Franciscan Provincial of Herzegovina, Fr. Branko Rados, Pastor of Medjugorje, and 200 other local and foreign priests.

These days, all the visionaries were in Medjugorje. During the novena in preparation for the 21st anniversary, after the evening Mass, the visionaries prayed Mary's "Magnificat." On the day of the Anniversary, Ivanka had her annual apparition at home surrounded by her family, Vicka also had her apparition at home, and Marija and Ivan met for the apparition at Marija's house, surrounded by priests, religious and translators of the Message. The apparition lasted about 9 minutes. During the apparition, Our Lady prayed with the Visionaries the "Our Father" and the "Glory Be," and gave Marija the message, as she does every 25th of the month.

*Medjugorje Press Bulletin 175
The Medjugorje Star, July 2002*

COMEDY CORNER

A special cow - I just couldn't go to bed without telling you about my friend Murphy's sister, Maggie. Sister Maggie Murphy, that is. Well, it seems like Sister Maggie's wise old Mother Superior was dying. The nuns all gathered around her bed, trying to make her comfortable. They gave her some warm milk to drink, but she refused it. Then Sister Maggie took the glass back to the kitchen. Remembering a bottle of whiskey received as a gift the previous Christmas, she opened it and poured a generous (very generous, Murphy says) amount into the warm milk. Back at Mother Superior's bed, she held the glass to her lips. Mother drank a little, then a little more, then before they knew it, she had drunk the whole glass down to the last drop. "Mother, Mother" the nuns cried, "Give us some wisdom before you die!" "Well, I'll tell you, the Mother Superior raised herself up in bed, and with a pious look on her face and pointing out the window, she said, "Don't sell that cow!"

Playing her age - A woman was in a gambling casino for the first time. At the roulette, she says, "I have no idea what number to play." A young, good-looking man nearby suggests she play her age. Smiling at the man, she puts her money on number 32. The wheel is spun, and 41 comes up. The smile drifted from the woman's face, and she fainted.

Ifs all due to LOFT - Three aspiring golfers were taking lessons from a pro. The first guy hit the ball far to the right. "That was due to LOFT," said the pro. The second man hit his ball far to the left. That, too, was due to LOFT," said the pro. The third golfer took a swing, and the ball just went a few feet and stopped. "Once again, it's LOFT," the pro claimed. "Well, what exactly do you mean by LOFT?" asked the third golfer. "Lack of fine talent," replied the pro.

Dr. George J. Švejsda

Paths of Glory and Tribulations

In the years 1172-1197, the Prague castle experienced 9 ascendancies of Bohemian princes. The two Prague branches of the Přemyslid dynasty fought over the throne: the sons of Soběslav I (Soběslav II, Wenceslas) and the sons of King Vladislav (Bedřich, Přemysl Ottokar I, Vladislav Jindřich). Emperor Frederick Barbarosa (1152-1190) and his son Henry VI (1169-1197) welcomed the succession dispute. They granted Bohemia as a feud to any serious pretender, though none of the chosen rulers could be sure of the permanent support of the imperial court. If any of the princes refused obedience there were always his cousins in reserve. The main objective of the Emperor was to draft armed forces from Bohemia, so important for maintaining his power in Italy.

To gain support both at home and abroad, the Přemyslid princes concluded convenient marriages: Oldřich (Ulrich) and Přemysl Ottokar with the Wettins of Meissen, Conrad II Otto with the Bavarian Wittelsbachs, Soběslav II with the Polish Piasts, and Bedřich with the Hungarian Arpads. In 1173 Emperor Friedrich Barbarosa deposed Bedřich (He ruled only 9 months) and designated Oldřich, son of Soběslav I as the rightful ruler of Bohemia. Oldřich in turn voluntarily passed the throne to his older brother Soběslav II who was jailed for a while at the fortress of Přimda. The early enthusiastic acceptance of Soběslav II by the Czech elders did not last long. They resented his open distrust of nobility and his tendency to surround himself with common people and referred to him as "the prince of the peasants" (*selský kníže*). By 1178 Soběslav fell victim to the pressure of both domestic and foreign enemies and fled into exile.

In 1178 Bedřich I returned to the vacant Bohemian throne for the second time but became entangled in useless conflicts. In 1182 the Czech nobility staged a rebellion against him, calling upon Conrad Otto of Znojmo and Brno to assume the rule over Bohemia.

Bedřich went to complain to Emperor Fridrich Barbarosa. The Emperor forced the rebels to accept Bedřich in Bohemia, while Conrad Otto was allowed to retain control of Moravia where he assumed the title of the Margrave of Moravia. Bedřich, however, had to suppress another rebellion led by Wenceslas, the youngest son of Soběslav I. After this rebellion was squelched, Bedřich sent a strong army to Moravia, headed by his halfbrother Přemysl Ottokar. Two invasions of 1185 seriously plundered Moravia, but in the Battle of Loděnice the Czech losses were so serious (around 4,000 soldiers were killed) that Přemysl chose to retreat. It was historically the only battle between the Czechs and the Moravians. Conrad Otto was allowed to keep his title of margrave, but had to acknowledge the superiority of the Bohemian prince.

In 1187 the disputes between Bedřich and his cousin Jindřich. Břetislav, the Bishop of Prague, were resolved by the assembly of Regensburg. Emperor Friedrich Barbarosa invested the Prague Bishop an imperial prince subordinated only to the Roman Emperor. This act effectively split the Czech State into 3 units: the Czech principality, the Mora-

vian margraviate and the bishopric of Prague.

After the death of Bedřich I in 1189, Conrad II Otto ascended the throne and Bohemia and Moravia were thus joined in the hands of one ruler. In his foreign policy Conrad Otto willingly complied with the Emperor's wishes. He went on campaign in Italy with the son of Barbarosa, the king and later Emperor Henry VI. The Czech soldiers excelled in the combat and Conrad distinguished himself as brave and skillful military leader. Unfortunately, he died of plague during the siege of Naples in September of 1191. Before he left for Italy he had appointed Wenceslas (Soběslav II's brother his deputy).

The news of Conrad's death made Wenceslas the head of state but he ruled for only 3 months and died in prison after being deposed by the Czech nobility. The reign of Bohemia was taken up by Přemysl Ottokar I but because of his alleged conspiracy against Emperor Henry VI, he was deposed by him. The Emperor then granted Bohemia as a feud to Bishop Jindřich Břetislav, thus consolidating the bishopric of Prague with the principality of Bohemia, a very unusual phenomenon at the time.

Prince Vladislav Jindřich vacating the Bohemian throne in favor of his brother Přemysl Ottokar I.

Jindřich Břetislav led a military expedition into Moravia where he deposed the ruling Margrave Vladislav Jindřich whom he then jailed in Prague. Přemysl Ottokar at first retained control of the Prague castle but after 4 months he was forced to leave the country.

In domestic matters the Prince-Bishop showed independence, but in foreign policy he was a loyal servant of Emperor Henry VI. At the Emperor's orders he invaded the Meissen region in the summer of 1194. Přemysl Ottokar I was gradually reconciled with the Emperor and staged an unsuccessful invasion against the ailing and increasingly unpopular Prince-Bishop Jindřich. But when Jindřich died in Cheb (Eger) during his flight from Bohemia in the summer of 1197, the Czech nobles called Přemysl's younger brother Vladislav Jindřich to the throne. He proved to be a decisive and capable statesman. After the death of Emperor Henry VI Vladislav Jindřich called the assembly of the clergy and people and proclaimed Daniel Milík, one of his chaplains, the new Bishop of Prague. Bishop Daniel promised obedience to his Prince. By this act Vladislav Jindřich ignored Barbarosa's decree of 1187, denying the Emperor the right of investiture, assigning it to himself.

The resolute Přemysl Ottokar I invaded Bohemia again in December of 1197 seeking to regain the throne. Despite the obvious numerical superiority of his army, Vladislav Jindřich decided to prevent more bloodshed by relinquishing the Bohemian throne to his older brother and retaining only the title of the Margrave of Moravia to himself. At this time the quarter of a century of power struggles among the members of the Přemyslid dynasty finally came to an end.

Přemysl Ottokar I started his second term as the Prince of Bohemia in 1197 and retained the throne until 1230. After the death of Emperor Henry VI in September of 1197, the Roman crown was claimed by two rival candidates: the Swabian Duke Philip, brother of the deceased Henry VI and by Otto IV of Brunswick. Both rivals enticed allies into their ranks by means of promises, gifts and various privileges. The frame-

work of Bohemian policy had widened considerably since the maneuvering between the two Roman Emperors provided unprecedented possibilities. The strategic advantages of the State of Bohemia, which was the largest integral formation within the Empire, were suddenly appreciated. To ensure help from Bohemia, Emperor Philip had Přemysl elected and crowned as a king (September 1198), confirmed the hereditary royal title to the future Bohemian monarchs and the right of Czech feudal lords to elect their ruler without external interference, as well as the right of investiture of Prague Bishop. Přemysl Ottokar I was strongly pressured by Pope Innocent III to switch his allegiance to Otto of Brunswick. By changing sides Přemysl gained new allies and obtained several personal favors from the Pope. Otto of Brunswick had him crowned again outside of besieged Merseburg in August 1203 and granted him additional privileges. In 1204 Přemysl Ottokar I once again sided with Emperor Philip of Swabia until 1208 when the latter was murdered by the Bavarian nobleman Otto of Wittelsbach. After a prolonged hesitation, Přemysl acknowledged Otto as the rightful pretender to the Roman throne. After the imperial coronation in October of 1209, Otto began to make claims to various parts of Italy and to lay plans to the conquest of Sicily. The surprised Pope suddenly deprived Otto of power and chose to support the young King of Sicily, Frederick, the son of the late Emperor Henry VI.

By supporting the new Roman-German Emperor Frederick II, Přemysl was rewarded by the Golden Bull of Sicily, which granted the following rights to the Bohemian King:

1. The German King does not elect the Czech monarch, but merely confirms his election.
2. The royal hereditary title is guaranteed.
3. The Bohemian King is duty bound to furnish 300 equestrian knights to accompany the Roman Emperor on the coronation journey to Rome or to pay the fee of 300 talents of silver.
4. The Bohemian King needs only to attend the assemblies of the Realm, which

The golden bulla (seal) of Přemysl Ottokar I. with a portrait of the monarch

take place near the Bohemian border.

5. The Bohemian King is granted the title of the Elector of the Roman Emperor.
6. Moravia and the Prague Bishopric are recognized as integral components of the Kingdom of Bohemia.

The Golden Bull of Sicily represented the culmination of Přemysl's efforts to achieve a dignified position for the State of Bohemia. Přemysl Ottokar I ruled for 33 years and lived to an age of 75, longer than all historically known Přemyslids.

In 1219 Anežka Přemyslovna (Agnes of the Přemyslid dynasty) was officially betrothed to Jindřich (Henry), the son of Emperor Frederick II. Agnes was sent to Vienna to complete her education. Austrian Duke Leopold of Babenberg, however, persuaded the Emperor to choose Leopold's daughter Margaret for his son Henry and Agnes was freed from her engagement.

In 1232, after her return to Prague, Anežka Přemyslovna founded the Hospital of St. Francis in the Old Town section of the city. The following year she established a convent of the nuns of St. Clare. In 1234 the 23 years old daughter of the Bohemian King became the abbess of this cloister. Greatly loved and respected as a benefactor of the sick and poor during her lifetime, she was beatified after her death in 1282 and canonized in 1989.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
Prague - St. Agnes of Bohemia's convent*

